

1550

התקשרות

מצורף גם
לשבועון
כפר חב"ד

jem 202022 / Freidin Levi

התוועדות י"ג תשרי תשמ"ב

גם אם תדבר יומם ולילה על רצונך לקיים את המצוות
– אם לא תעשה זאת בפועל, הנשמה שלך תיחלש / **מכתב מבואר**

למה כשהילד מצטיין בלימודי חול אתם מתרגשים ומתפארים,
ולהישגים בלימוד גמרא בעל כה אתם אדישים? / **התוועדות עם הרבי**

03

ההורים והמורים בוודאי נהנים מזה שהילד לומד לימודי קודש ומצליח. אבל לצערנו, הסיפוק והגאווה שלהם גדולים הרבה יותר כשהילד משיג הישגים בלימודי חול. איך ייתכן שבהישגים בלימודי חול אתם מתפארים, מכרסמים בקול רעש גדול, עורכים אירוע חגיגי ומעניקים לילד מתנות – ואילו להישגים בלימוד גמרא בעל פה אתם אדישים?

התוועדות עם הרבי

04

ויכוח עתיק יומין על צורת קיומה של מצוות ספירת העומר, לוקח אותנו למסע על משמעות קבלת התורה ואיך מתכוננים לקראתה. זה פותח לנו פתח לשאלה מעניינת לא פחות: מה עדיף – כסף קל או כסף שהושג בעמל? • **שיעור בלקוטי שיחות**

12

המאמר "וספרתם לכם" של הרבי, מסכם את הגישה החסידיית לנושא ספירת העומר, שמאירה באור חדש ובהיר את המצווה היקרה הזו. אלו ארבעים ותשעה "שערים" של הלב והמידות, אותם מעבדים ומתקנים עד להשלמת התיקון ב"זמן מתן תורתנו" • **אור וחיות**

16

מכתב תשובה ליהודי שכתב לרבי את קורות חייו, ושיתף את הרבי בכך שהוא נכשל בכל תחום ולא רואה הצלחה. הכותב הציג את עצמו כיהודי שרוצה לקיים את המצוות, אך בפועל איננו מקיים אורח חיים דתי ואינו שומר שבת • **מכתב מבואר**

השבוע, המושג "לחיות עם הזמן" מקבל כפל משמעות, כאשר מתוך פרשת השבוע אנו עוסקים במצוות ספירת העומר.

בשיעור בלקוטי שיחות, אנחנו לומדים על דיאלוג מיוחד שהגמרא מספרת עליו, שהתנהל בין רבן יוחנן בן זכאי לאחד מזקני הבייתוסים. נושא הוויכוח הוא האם משה רבינו קבע שחג השבועות יחול תמיד ביום ראשון בשבוע, או שלא. הרבי מראה לנו את הדברים באור חדש ונפלא, שמלמד אותנו על כוחה של היגיעה העצמית בתורה.

במדור אור וחיות, אנו לומדים מאמר של הרבי שמסכם את נושא ספירת העומר על פי משמעותה בפנימיות התורה. הרבי מסביר את ספירת העומר כחלק מתהליך נפשי-פנימי שכל יהודי צריך לעבור עם עצמו, שמתחיל בחג הפסח ומגיע לשיאו בחג השבועות.

בימים אלה אנחנו עומדים בפתחם של "שבע שבתות תמימות" שלקראת יום ההילולא ג' תמוז. בשבועות אלה נפרסם במדור אור וחיות מדי שבוע מאמר חסידות של הרבי, שעוסק בנושא מפרשת השבוע או מענייני דיומא. אנו מציעים ללמוד את המאמר שבת בשבתו יחד עם בני המשפחה, כדי שכולם יחיו יחד סביב נושא מתורתו של הרבי, וזו יכולה להיות הכנה ראויה לקראת ג' תמוז.

פרקי אבות – 17 • וארט חסידות – 18 • לוח חב"ד – 19 • עת לדעת – 20 • שנים מקרא – 21 • זמנים ושיעורי השבוע – 32

צעירי אגודת חב"ד באה"ק ת"ו
י"ר: הרב יוסף יצחק הכהן אהרנוב
עורך: שלום בלוי

מו"ל: המרכז לעזרי שליחות, ת"ד 1122 כפר חב"ד

ISSN 7474-0793 • 6084000 • גיליון 1550

לתגובות, הערות וחומרים לפרסום: HitkashrutEdit@gmail.com

התמונות מפורסמות באדיבות חברת JEM ותודתנו נתונה להם

התקשרות

קונטרס שבועי לאנ"ש חסידי חב"ד
לחיזוק ההתקשרות ל"ק אדמו"ר רבי
מנחם מענדל בהרה"ק רלו" מליובאוויטש
צוקללה"ה נבג"מ ז"ע

למה לא מפרסמים בעיתון שתלמיד פלוני למד כך וכך דפי גמרא בעל פה?!

(מהתוועדות פורים תשכ"ב – תורת מנחם, כרך לג, עמוד 228)

ההורים בוודאי נהנים מזה שהילד לומד לימודי קודש ומצליח. אבל אין זה בדומה להנאה שלהם כאשר מדובר אודות השעות, הימים או השבועות שבהם לומדים לימודי חול ובהם הילד משיג עוד חמש נקודות לציון, והמורה מושיב אותו בראש ונותן לו אות הצטיינות... וזה - בזמן שיודעים שילד זה שהצטיין בלימודי חול אינו מגיע לקרסוליו של הילד ששינן מאה דפי גמרא בעל פה! אומנם לדעתך אין ברירה ומוכרחים להעניק לילדים לימודי חול. אך נשאלת השאלה: מדוע הינך נהנה מזה?!

כך גם בישיבות שבהן סבורים שמוכרחים ללמוד גם לימודי חול, ואולי אכן זה המצב. גם אצלם יש תלמידים שיודעים בעל פה כך וכך דפי גמרא או פרקי משניות, והצליחו בקיום המצוות ועוד. ולמרות זאת, אף אחד לא עושה מזה עניין. לא ראשי הישיבות והמלמדים, ואפילו לא ההורים. הוא יודע מאה דפי גמרא בעל פה, הוא יודע מאתיים דף, הוא יודע כמה מסכתות? - 'מהיכי תיתי' [אז מה - ביטוי להקטנה וייחוס חוסר חשיבות].

ולעומת זאת, המצב שונה לחלוטין כשבאים למבחני בגרות, ובפרט אם מתקיימת גם תחרות, וישנו תלמיד שהצליח בנושאים שנכתבו על ידי שייקספיר [משורר ומחזאי אנגלי] או איזה גוי שיכור אחר, והוא אפילו יודע להביע את הדברים בעל פה ויודע להסביר מה חידש שייקספיר בנוגע לחוקי הדקדוק או בנוגע לתכונות הנפש ובנוגע להשפעתו על העולם, והבוחנים חותמים על כך שהתלמיד אכן הצליח בכך.

אז נעשה 'רעש' גדול. ההורים קונים לו מכונת, ושולחים אותו לנופש, ומושיבים אותו בראש במעמד כל הקרובים ומנציחים את המאורע בתמונות. הנהלת הישיבות וראשי הישיבות, ובוודאי 'בעלי-הבתים' [האנשים העובדים], ואחריהם כל העיתונים - מפרסמים בחצוצרות וקול תרועה, שידעו הכול שלקחו בחור שהיה יכול ללמוד כל היום כולו לימודי קודש, והכניסו אותו ללמוד שייקספיר או מישהו אחר, והוא הצליח בזה עד כדי כך שאדם שאינו ירא שמיים מעיד עליו שהוא הגיע לשיא בתחום!

הינכם מוכרחים בכך, נחא. אבל מדוע הינכם נהנים מזה שתלמיד יודע מה שכתב שייקספיר? למה אינכם מפרסמים בעיתון שתלמיד פלוני בקי בכך וכך דפי גמרא בעל פה?!

ואין זה עניין של הידור מצווה בלבד. על ידי התנהגות כזו הורסים את היסודות של החינוך הכשר, כי תלמיד הוא תלמיד וילד הוא ילד, וקל לשער את הרושם שהוא מקבל בראותו שההורים והמחנכים שלו משתעשעים בכך שהוא יודע כך וכך שורות מדבריו של פלוני בן פלוני, ואילו בנוגע לדברי אביי ורבא, רמב"ם, ראשונים ואחרונים - הם אדישים!

וגם במוסדות חינוך על טהרת הקודש שבהם קובעים כמה וכמה שעות עבור לימודי קודש, ופחות שעות עבור לימודי חול - שהסדר הוא, שמי שמלמד גמרא מקבל כמה וכמה דולרים פחות, ומי שמלמד לימודי חול מקבל כמה וכמה דולרים יותר. ולזה שמלמד לימודי חול צריך לשלם בעיתו ובזמנו, ואילו לזה שמלמד לימודי קודש יכולים לעכב את התשלום עוד שלושה חודשים.

ובכן, לא מספיקה העובדה שהורים שולחים את ילדיהם למוסד חינוך שבו לומדים גם ענייני קודש, אלא צריך להיות ניכר אצל ההורים שהנאה שלהם היא דווקא כאשר מדובר על עניין של לימוד תורה וקיום מצווה.

מהומת "ממוחרת השבת"

בפרשת אמור מפרטת התורה את כל חגי ישראל ומועדיו, ביניהם גם את חג השבועות, שחל לאחר ארבעים ותשעה ימים של ספירת העומר. הפרשה נקראת מדי שנה בתקופת ספירת העומר, כך שזה מוסיף חיבור אקטואלי מיוחד לפסוקים.

כיום, פשוט לכל יהודי כיצד סופרים את ספירת העומר. אבל אם נחזור לאחור אל תקופת המקדש, נגלה שהמצווה הזו עוררה סערה גדולה בתוך עם ישראל, סערה שנמשכה מאות שנים מול כת שפרשה מעם ישראל וטענה שיש לקיים את המצווה בצורה שונה.

מהי מצוות "ספירת העומר"? מדוע היא נקראת כך? ביום השני של חג הפסח היו מקריבים בבית המקדש עומר (מידת נפח עתיקה) שעורים - זהו **קורבן העומר**. החל מיום הקרבת העומר היו סופרים ארבעים ותשעה ימים, שהם שבעה שבועות - והיום החמישים נחגג כחג השבועות. כך נהגו, וכך אנו נוהגים עד היום: בערבית של מוצאי החג הראשון של פסח אנחנו מתחילים לספור "היום יום אחד לעומר", וביום החמישים חוגגים את חג השבועות.

הוויכוח מסתובב סביב מילה אחת בלבד בפסוק, שמופיע בפרשה¹:

וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמּוֹחֶרֶת הַשַּׁבָּת, מִיּוֹם הַבִּיאָכֶם אֶת עֹמֶר הַתְּנוּפָה, שִׁבְעַת שָׁבָּתוֹת תְּחִימַת תְּהִיָּינָה.

התורה אומרת כאן שאת קורבן העומר ("עומר התנופה") מקריבים "ממוחרת השבת". חז"ל מסבירים, ומביאים לכך שלל הוכחות, שאין הכוונה ליום ראשון בשבוע, למחרת השבת השבועית - אלא למחרת יום השבתון, כשהכוונה היא לחג הפסח. אך היו מי שקראו תיגר על הפרשנות הזו.

כמאתיים שנה לפני חורבן בית שני קמה קבוצה שבעטה בכל מסורת ישראל, והחליטה לתת פרשנות משלה לתנ"ך. הקבוצה נקראה "בייתוסים", על שם מנהיגם בייתוס. הבייתוסים (וכך גם הצדוקים) כפרו בסמכותם של חכמים ובמהימנותה של התורה שבעל פה. הם הכחישו את תוקפה של מסורת התורה שבעל פה, ופירשו את פסוקי התורה שבכתב כטוב בעיניהם, תוך עיקום וסילוף הפרשנות המסורתית.

גם את הפסוק 'שלנו' הם החליטו לפרש אחרת, בלי מחויבות לפרשנות של חז"ל. הם טענו ש"ממוחרת השבת" הוא יום ראשון בשבוע. לשיטתם, התורה מצווה להקריב את קורבן העומר בשבת שבחג הפסח, ובמוצאי השבת יש להתחיל לספור את שבעת השבועות שאחריהם יחול חג השבועות.

כך מתאר זאת הרמב"ם²:

1. ויקרא, כג, טו.
2. הלכות תמידין ומוספין, ז, ג.

שיעור בלקוטי שיחור

התורה שלנו

ויכוח עתיק יומין
על צורת קיומה של
מצוות ספירת העומר,
לוקח אותנו למסע
על משמעות קבלת
התורה ואיך מתכוננים
לקראתה.

זה כותח לנו פתח
לשאלה מעניינת לא
פחות: מה עדיף – כסף
קל או כסף שהושג
בעמל?

השיחה המלאה – בלקוטי
שיחות, חלק יט, שיחה ראשונה
לפרשת דברים.

הרב ישראל אריה ליב רבינוביץ
הרב דוד אולידורט
עריכה:
מכבוד קדושה
זוסמליה בנימין וייץ
סניאורסאהו
מליובאוויטש
ספר ראשון – כך ראשון
בראשית

שבו חל חג הפסח. אם פסח חל בשבת, שבועות יהיה ביום ראשון; ואם פסח יחול ביום חמישי, חג השבועות יחול ביום שישי. לעומת זאת, לפי הבייתוסים, חג השבועות חל באופן קבוע ביום ראשון בשבוע. משום שספירת שבעת השבועות לא מתחילה למוחרת החג הראשון של פסח, אלא במוצאי השבת שאחרי פסח.

רבן יוחנן בן זכאי קורא תיגר על הבייתוסים האומרים שחג השבועות לעולם יחול ביום ראשון, ומזמן אותם לוויכוח נגדו. אך כולם מפחדים להתווכח עם גדול הדור, בשל גדלות התורנית וחוכמתו האדירה.

אבל בכל זאת, אחד מזקני כת הבייתוסים מנסה את כוחו ומציג טענה מעניינת. נשים לב: הוויכוח לא מתמקד בשאלה מי צודק בפירוש של המילים "ממחרת השבת". הוא הולך למקום אחר בכלל: האם יש סיבה או הוכחה לומר ששבועות חייב לחול תמיד ביום ראשון.

וכך טוען אותו זקן בייתוסי: משה רבינו "אוהב ישראל היה". הוא היה מנהיגנו האהוב, שדאג לעם ישראל ואהב אותו מאוד. לכן, אין כל ספק שהוא היה רוצה שנצמיד את חג השבועות לשבת, כדי להגדיל את שמחת החג ולתת לנו רצף של שני ימי מנוחה ושמחה: שבת וחג.

ומה רבן יוחנן משיב לו על הטענה הזו? במילים אלה: "משה רבינו אוהב ישראל היה?". הוא תוקף את עצם ההנחה שמשה רבינו היה רוצה לדאוג לנוחות ולהנאה של עם ישראל. כהוכחה לכך הוא מביא טיעון חזק: למרות שהדרך ממצרים לארץ ישראל אמורה לקחת ימים ספורים, משה הוביל את עם ישראל במסע במדבר סיני ממצרים אל הארץ במשך ארבעים שנה! כך לא נוהג "אוהב ישראל". אם כך היה, הוא לא היה מטלטל אותם במסע התלאות המתיש והמסוכן כל כך.

הגמרא ממשיכה ומספרת איך רבן יוחנן מציג ראייה מהפסוקים לכך שחג השבועות יכול לחול בכל יום מימי השבוע, ומנצח בוויכוח. אך בכל זאת, עמדות הצדדים בוויכוח סביב משה רבינו נראות תמוהות מאד:

מתעוררת תמיהה הכי גדולה בנקודת הוויכוח:

האמנם שיטת הבייתוסי מיוסדת על כך ש"משה אוהב ישראל היה",

ואילו רבן יוחנן בן זכאי אומר "ואם משה

אלו הפועים שיצאו מכלל ישראל בבית שני, שהן אומרים שזה שנאמר בתורה 'ממחרת השבת' הוא שבת בראשית [- שבת של ששת ימי בראשית, היום השביעי בשבוע].

ומפי השמועה [- בתורה שבעל פה, במסורת חז"ל] למדו שאינה שבת אלא יום טוב.

וכן ראו תמיד הנביאים והסנהדרין בכל דור ודור, שהיו מניפין את העמר בששה עשר בניסן, בין בחול בין בשבת.

על שאלת העיתוי של הקרבת העומר, ספירת העומר וחג השבועות ניטשה מחלוקת חריפה מאד בין חכמי ישראל לבין הבייתוסים. היו אף תקופות שבהן לבייתוסים היה כוח פוליטי רב ועמדת השפעה, וחז"ל היו צריכים להילחם בכל תוקף כדי לקעקע את הדרך החדשה שהם רצו להנחיל.

"אוהב ישראל היה"?

הגמרא מספרת על אחד מאותם ויכוחים, שהתנהל בין רבן יוחנן בן זכאי, שהיה המנהיג של עם ישראל בתקופת חורבן בית שני, לבין אחד מזקני הכת:

היו ביהוסי אומרים: עצרת אחר השבת. נאמר להם רבן יוחנן בן זכאי, ואמר להם: "שוטים, מנין לכם?".

ולא היה אדם אחד שהיה משיבו, חוץ מזקן אחד, שהיה מפטפט בנגדו, ואמר: "משה רבנו אוהב ישראל היה, ויודע שעצרת יום אחד הוא. עמד ותקנה אחר שבת, כדי שיהיו ישראל מתענגין שני ימים".

קרא עליו מקרא זה: "אחד עשר יום מחרב דרך הר שעיר" - "ואם משה רבנו אוהב ישראל היה, למה אחרן במדבר ארבעים שנה?".

הפתיח מציין את הקביעה החדשה של הבייתוסים: "עצרת - אחר השבת".

בשיטה המסורתית של חז"ל, חג השבועות לא חל כל שנה באותו יום בשבוע. זה פשוט: בין פסח לשבועות יש שבעה שבועות מלאים, ולכן חג השבועות חל תמיד יום אחרי היום בשבוע

את ה"ספירה" האלוקית ואת הכוונות הקבליות המתאימות לכל יום מימי ספירת העומר ("חסד שבחסד", "גבורה שבחסד", וכן הלאה). אחרי תקופת התיקון הזו, אפשר לזכות להגיע לדרגה החמישים בחג השבועות.

כעת נוכל לחזור לדיאלוג ה'מוזר' בין רבן יוחנן לזקן הבייתוסי ולנסות לקרוא אותו אחרת. למעשה, הוויכוח על השאלה האם חג השבועות צריך לחול בהכרח בצמוד לשבת או לא, מסווה דיון עקרוני ומהותי הרבה יותר. השאלה היא בעצם מהי באמת התורה, ומהי הדרך הנכונה להתכונן לגשת אליה.

תורה זו מתנה

נתחיל בהבהרה. וויכוחים שהתנאים הקדושים משתתפים בהם, בטח אם הם מצוטטים ישירות בגמרא, הם לא סתם פולמוסים. אלה לא 'רק דיבורים', התנצחויות דמגוגיות או תחרויות שכנוע. ויכוח כזה משקף טיעונים עמוקים מאד, שלכל אחד מהם יש מקום בהשקפת העולם היהודית.

כך גם כאן. הכפירה של הבייתוסים בפרשנות חז"ל ובסמכותם איננה לגיטימית בשום צורה, חלילה. ובכל זאת, עצם זה שהתורה מתייחסת לטיעון שלהם ומשיבה לו, מוכיח שיש פה משהו. יש כאן ויכוח אידיאולוגי-ערכי, שנוגע בשאלות מהותיות בנושא התורה עצמה והיחס שלנו כלפיה.

לכן, עלינו להבין למה בעצם התכוון הזקן הבייתוסי, ומתוך כך להבין מדוע זו טעות והאמת אינה כך, אלא דווקא כגישת חז"ל.

אז מה עומד מאחורי הנחת היסוד של הבייתוסים כלפי התורה שבעל פה? - נקרא את הדברים בלשוננו של הרבי:

הבייתוסים מאמינים רק בתורה שבכתב, ולא בתורה שבעל פה.

והנה, החילוק בין תורה שבכתב לתורה שבעל פה הוא,

שהתורה שבכתב עניינה - הקדוש ברוך הוא אומר ומשה כותב. היינו, שניתנה לגמרי מלמעלה, ובוזה אין נוגעת כל כך

רבינו אוהב ישראל היה, בלשון תמיהה?!

איך יתכן שדווקא עמדת המוצא של הבייתוסי היא שמשה רבינו אוהב את עם ישראל, ולכן הוא דואג להם לרצף של שבת-חג; בעוד רבן יוחנן בן זכאי הוא זה ששולל את עצם ההנחה הזו ומוכיח שמשה כלל לא היה "אוהב ישראל" ובמובן מסוים אפילו 'התעלל' בהם, חלילה?!

כדי להבין את פשר הדברים, עלינו להבין תחילה את משמעותה הפנימית של ספירת העומר ושל חג מתן תורה הבא בעקבותיה.

הכנה למתן תורה

התורה מצווה אותנו לספור שבועות מחג הפסח, ורק אז לחגוג את חג מתן תורה. מה משמעות הספירה הזו? הפרשנים מסבירים כי זהו למעשה זכר לספירת הימים שספרו בני ישראל מאז יציאת מצרים ועד שזכו לקבל את התורה. זו הייתה ספירה שביטאה כמיהה וציפייה גדולה לקבל את התורה, כמו מי שסופר את הימים לקראת אירוע מרגש מאד בחייו.

אך אין זה רק זיכרון סמלי למה שקרה בעבר, כשם שחג השבועות עצמו הוא לא זיכרון סמלי בלבד למתן תורה שהתרחש פעם.

בכל שנה בחג השבועות אנו זוכים לקבל את התורה מחדש, לקבל שפע חדש של כוחות ויכולת להבין ולהתעמק בתורה עוד יותר, ולהתקרב באמצעות כך לקדושת התורה ולדבקות בהשם. ובאותו אופן בדיוק, גם ימי הספירה הם הכנה ממשית לחג מתן תורה. זו תקופה שבה אנחנו משפרים את מעשינו כדי שנהיה ראויים לאותו שפע שיורד עלינו בחג.

לפי הקבלה, יש משמעות מיוחדת גם למספר ימי הספירה. לא סתם ההכנות למתן תורה נמשכות ארבעים ותשעה ימים, כשמתן תורה חל ביום החמישים. ישנן חמישים דרגות ושליכות בעבודת השם ("שערים", בלשון תורת הסוד). את ארבעים ותשע הדרגות הראשונות אנחנו משיגים בכוחות עצמנו, ואז מגיע השיא שאותו מקבלים מלמעלה.

לכן בדיוק נועדו שבעת השבועות של הספירה. זו לא רק ספירה של ימים, זו בחינה פנימית של תכונות הנפש שלנו. כל יום מיועד לתיקון של תכונה ספציפית אחת שמתאימה לאותו יום. בספירת העומר בסידורי התפילה אפשר לראות

ההבנה וההשגה של האדם הלומדה¹.

ואילו התורה שבעל פה עניינה - התורה כפי שהיא יורדת ונמשכת בהבנה והשגה², וכפי שהיא מתגלה ונמסרת על ידי חכמי ישראל שבכל דור ודור³. ויש לקיים בה "לֹא־פֶשַׁע לָהּ" [- להפרות אותה], על הלומד לעמול בשכלו על מנת לחדש בתורה, מה שאין כן בתורה שבכתב אסור שיהיה כל יתיר וחסר.

והבייתוסים מאמינים רק בתורה שבכתב, היינו שהם סוברים שהתורה אינה אלא מה שבא בגילוי מלמעלה.

ובכן, הבייתוסים לא סתם כפרו בתורה שבעל פה. הם אמרו דבר פשוט, אך עמוק מאד: התורה היא אלוקית, היא חוכמת השם. ולכן, תורה אמיתית היא רק התורה שהגיעה מהשמיים, ולא תורה שבני אדם מבינים בעצמם ומחדשים בה רעיונות והלכות.

הרי מה ההבדל היסודי בין התורה שבכתב לתורה שבעל פה?

התורה שבכתב היא תורה מוכתבת. "הקדוש ברוך הוא אומר, ומשה כותב" - כך קיבלנו אותה. היא ניתנה לנו אות באות מפי הגבורה, מתנה מוכנה מלמעלה. וכך גם ביחס שלנו אליה: אסור לשנות אפילו אות, אפילו לא בצורת הכתיבה, לא יתר ולא חסר. אנחנו מקבלים אותה כפי שהיא, בלי להוסיף ובלי לגרוע.

ואילו התורה שבעל פה בנויה על פעילות אנושית, ומבוססת על ההבנה והתפיסה האנושית של לומדי התורה ומלמדיה. זהו מין 'ארגז כלים' שניתן לחכמים שבכל דור, כדי שהם, בכוחות עצמם וחוכמתם, יפענחו את הצפנים והרמזים שקיימים בתורה שבכתב. למשל, אם בתורה שבכתב מובאת דוגמה מסוימת, החכמים מצווים להתעמק ולהבין למה בחרה התורה דווקא את הדוגמה הזו ומדוע השתמשה דווקא בניסוח

הזה, ולהסיק מכך מסקנות הלכה למעשה. כך שמלכתחילה השם נתן לנו את התורה שבעל פה בכדי שנהפוך בה עוד ועוד ואפילו נמצא בה את החידושים שלנו, את הרעיונות והתובנות שאנחנו 'נמצא' ונמצא בתוכה.

בעצם, הם אומרים משהו על עצם תפקידה של התורה בחיינו. לפי הגישה הבייתוסית, התורה היא הדבר הכי קדוש ונפלא שיכול להיות, היא חוכמתו האלוקית האינסופית של הקדוש ברוך הוא. לכן, המקסימום שאנחנו יכולים לקבל ממנה הוא לחזור עליה כפי שהיא, 'לדקלם' את הפסוקים ואת המילים הקדושות ולדעת שהם דברו של השם שמדבר אלינו, אבל מעבר לזה התורה לא אמורה ולא יכולה להיכנס אל תוך חיינו ולחולל בהם שינוי. אנחנו צריכים לומר תודה על זה שזכינו בכלל לאפשרות לזכות ל"גילוי מלמעלה" נשגב שכזה. התפקיד שלנו בקשר עם התורה הוא די פסיבי: להטות אוזן ולהקשיב למה שהתורה אומרת, לא לעשות שום דבר מעבר לזה.

ומהשקפת העולם הזו מגיעה גם הטענה שלהם על כך שחג השבועות צריך להיות צמוד לשבת:

וזהו טענת הבייתוסים:

מאחר שתוכן היום-טוב, יום החמישים, הוא עניין הבא מלמעלה, צריכה אף ההבנה לעצרת להיות עניין המדגיש לא כל כך את עבודת האדם, אלא את הקדושה הבאה מלמעלה - "שבת" אשר "מִקְדָּשָׁא וְקִמְא" [- קדושה ועומדת].

"עצרת" עצמה היא למעלה מעבודת האדם. ולכן אף ערב שבועות, היום שבסמיכות ממש ל"עצרת", צריך להיות דווקא זמן כזה שהוא מעין העילוי הנ"ל של "עצרת" - וזהו יום השבת.

היום החמישים לספירת העומר הוא חג השבועות. ביום הזה אנחנו זוכים לקבל מלמעלה את הדרגה הגבוהה ביותר בתורה הקדושה.

וכאן נעמדים הבייתוסים ואומרים: התורה היא חוכמתו של הקדוש ברוך הוא. היא קדושה, נשגבה ואינסופית, ובעצם הינה נעלה לגמרי מהשגת בני האדם. כך שכל שהאדם יתעלה עוד ועוד, הוא לא יוכל להגיע בכוחות עצמו להשגת התורה. גם גאון מחונן ואפילו צדיק מיוחד לעולם

ב. ב"ב טו, א.

ג. ראה הל' ת"ת לאדה"ז פ"ב סי"ב-יג.

ד. ראה הל' ת"ת שם סי"ג. שו"ע אדה"ז או"ח ס"ז ס"ב (ממג"א שם סק"ב).

ה. דכל מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש ניתן למשה מסיני (ראה מגילה יט, ב. ירוש' פאה פ"ב ה"ד. ועוד).

ו. זח"א יב, ב. וראה הל' ת"ת שם פ"ב ס"ב: ולחדש. אגה"ק סכ"ו (קמה, א).

והעיר מתח"א לח, ג.

ז. ביצה יז, א.

בזמן שבו אנחנו זוכים להשראה של קדושת השם שלא אנחנו יצרנו אותה והיא לא תלויה בנו. אנחנו זוכים לטעום מ"יום שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים", אם התכוננו ואם לאו; אם הזמנו את המלאכים ואם לאו; אם אנחנו ראויים לזה ואם לאו. ולכן דווקא השבת היא היום שממנו יש להיכנס אל ה"עצרת".

התורה שלו

אבל האמת היא, כפי שאנו יודעים, שהבייתוסים טועים - ועוד איך טועים:

אבל האמת היא שאף התורה שבעל פה ניתנה בסיני - גם מה שהנבראים משיגים בתורה בשכלם הם הרי זה תורת השם, אלא שזהו כפי שהתורה ירדה בהתלבשות למטה, עד שהנברא יוכל להבינה".

ובזה מושלמת התכלית של מתן תורה, החיבור של "עליון" ו"תחתון"."

כאשר אדם עמל ומחדש סברה בתורה, הרי תורת הוי' נקראת על שמו, "תורתו", היינו שהדבר נעשה עניין שלו. ועל ידי זה מתאחדת מציאותו עם חוכמתו יתברך "ביחוד נפלא"."

זה בדיוק מה שהבייתוסים פספסו: **התורה היא תורת השם, אבל השם רוצה שהיא תהיה שלנו.**

זה אכן פלא גדול, אבל זו גם אמת גדולה. התורה היא אינסופית, היא נעלית משכלנו הדל - ובכל זאת, הקסם הזה קורה ואנחנו מסוגלים להכיל את העושר והעומק הזה, להבין את חוכמתו של השם בשכל של בני אדם. זו משמעותה של האמונה שלנו, שהשם נתן לנו לא רק את התורה שבכתב אלא גם את התורה שבעל פה, כולל כל חידושי התורה שאנחנו בעצמנו נחדש במהלך הדורות.

למעשה, זו **התכלית** של מתן תורה. הבייתוסים לא הבינו מה בכלל תפקידה ומשמעותה של התורה הקדושה. הם לא תפסו שהשם נתן לנו את התורה כדי לחבר "עליון" עם "תחתון" - את האור והחוכמה האלוקיים שלו, עם השכל האנושי

לא יוכל 'לנחש' לבד את מהותה האמיתית של מצוות הנחת תפילין או את דיני חופה וקידושין, וגם לא להרגיש את קדושת התורה, מבלי שהשם יפתח עבורו את השער וייתן לו לטעום מהקדושה העל-אנושית הזו. התורה ניתנה לנו במתנה מן השמיים, וזו ורק זו הסיבה שאנו מסוגלים ללמוד ולדעת אותה.

במילים אחרות: לזכות ללמוד את התורה ולהתחבר דרכה אל הקדוש ברוך הוא שנתן אותה זה לא כמו לקבל שכר ש'מגיע לך' על עבודה שעשית והתאמצת לבצע. זה דומה יותר לאדם עני שזכה בלוטו והפך ביום אחד למולטי-מיליונר.

אם כך, לשם מה צריך בכלל את כל מסלול ההכנה הזה של ארבעים ותשעת הימים שלפני חג מתן תורה? אם גם כך זו מתנה מלמעלה, לשם מה אנחנו צריכים להתאמץ ולהתכונן?

לפי הגישה הבייתוסית, ההכנה שלנו לקבלת התורה דומה לאותו עני שזכה בלוטו בפרס הראשון, וכשמבשרים לו על כך נעזרים בליווי פסיכולוגי שתומך בו רגשית ודואג שהוא יוכל להכיל את הבשורה ולא יצא מדעתו או יבזבז את הכסף בצורה בלתי מבוקרת. הוא לא מקבל את הכסף **כתוצאה מכך** שהוא התכונן לכך נפשית, אבל בכל זאת נדרש ממנו לעבור תהליך נפשי ורגשי לפני שהוא יכול להכיל את המתנה בלי לצאת מהכלים.

כך אנחנו והתורה. ההכנה לקבלת התורה היא ממש לא תהליך אוטומטי, שבו כמו במין משחק "סולמות ונחשים" עוברים את כל המשבצות עד שמגיעים בסופו של דבר ליעד, או כמו טיפוס במדרגות או בסולם. אנחנו מכינים את עצמנו נפשית ורוחנית למתן תורה, אך זו הכנה להכלה ולא סיבה שגורמת לכך שהתורה תהיה 'מגיעה' לנו בזכות מה שעשינו.

לכן הם טוענים בתוקף ש"עצרת - אחר השבת": היממה שמסמלת, יותר מכל, קדושה שניתנת לאדם במתנה מלמעלה, היא השבת הקדושה. כלשון חז"ל: "שבת מקדשא וקיימא" - קדושתה של השבת עומדת וקיימת מאליה. להבדיל משאר המועדים, שתלויים בחשבונות לוח השנה שאותם קובעים בני האדם (לפי כללי התורה והמסורת, כמובן) - השבת באה ביום השביעי מדי שבוע, ויהי מה.

וזה רמז למהותה של השבת: שבת היא רגע

ח. ראה תניא פ"ד.

ט. ע"פ לשון המדרש - תנחומא וארא טו. שמו"ר פי"ב, ג.

י. ע"ז יט, א.

יא. תניא פ"ה, עיי"ש.

והחיים הגשמיים שלנו.

בדיוק לכן, החלק הארי של התורה הוא דווקא התורה שבעל פה, החידושים והתובנות אליהם הגיעו חכמי ישראל במשך כל הדורות, וכל לומדי התורה לדורותיהם - מתוך הלימוד האישי שלהם, מתוך ההבנה וההזדהות שלהם עם מה שכתוב ומה שנאמר לפניהם.

מצוות לימוד התורה היא לא סתם לדקלם חומר. להיפך: יהודי מצווה להתבונן ולחשוב על התורה שהוא לומד ולהוסיף לה את הנוסף שלו, את הסגנון שלו ואת דרך המחשבה הייחודית שלו. כי זו בדיוק המטרה: לא רק לדעת איך חוכמת השם חושבת, אלא להביא את החוכמה הזו אל החיים שלי. שהתורה תהיה **תורת חיים**, שהיא תשפיע עליי מבפנים, שאני הקטן אקלוט את החוכמה האינסופית של השם בקולטנים האישיים שלי.

אכן, לא קל להבין את זה. איך זה יכול להיות? אם התורה עמוקה ואלוקית כל כך, איך אדם בשר ודם עם שכל מוגבל יכול לתפוס אותה בכלל? התשובה המפתיעה היא: זה אכן דבר על-טבעי. השם חולל את הבלתי יאומן, ו'התאים' ו'תרגם' את התורה לרמה שלנו, כדי שתוכל להיכנס גם למוח המוגבל שלנו, כדי שאנחנו נוכל להתחבר אליה ולהשקיע בה את הכוחות והכישורים שלנו, בסגנון שלנו. כך דברי התורה יוכלו להפוך לחלק מאיתנו, ויחד עם זאת התורה נשארת התורה הקדושה של השם.

אם כך אנחנו מסתכלים על התורה, נבין אחרת גם את תהליך ההתכוננות למתן תורה:

ונמצא, שהצורך בהכנה דספירת העומר קודם מתן תורה, היגיעה ועבודת האדם להיות ראוי לקבלת התורה, הוא דבר הנוגע בגוף העניין דמתן תורה.

הבייטוסים ראו את ההכנה לחג השבועות כתנאי הכרחי אבל לא מהותי בתהליך קבלת התורה. זה משהו שצריך לעשות כדי שאפשר יהיה לזכות לקבל את התורה, אבל זו לא השתנות פנימית שבאמת הופכת אותנו מבפנים ועושה אותנו אנשים אחרים שכעת ראויים יותר לקבל את תורת השם.

אבל האמת היא שספירת העומר היא הכנה במובן העמוק והמלא ביותר של המילה. המטרה של מתן תורה היא שאנחנו נתחבר אל התורה

ואל חוכמת השם, שהיא תהפוך לחלק מאיתנו. הקדוש ברוך הוא יכול היה להנחית עלינו את התורה כמו זכייה בלוטו, אבל זה לא העניין. הוא רוצה שנשקיע בה את משאבי הנפש שלנו, את הכוחות הפיזיים והמנטליים שלנו, וכמובן את הכישורים השכליים שלנו. וכדי שייוצר חיבור אמיתי - חייבים להתכונן לזה. אחרת לא יקרה בנו כלום, התורה לא תזיז אותנו ולא נוכל לקבל אותה אל תוכנו בצורה אמיתית.

נחזור לאותו עני שזכה בלוטו. גם אם הוא יקבל טיפול פסיכולוגי מקצועי, הוא לא יהפוך להיות מי שהוא לא. כמו שאומרים: "זה אתה, עם עוד קצת כסף". הוא סוג של "עני עם כסף". כפי שאפשר לראות במציאות, רבים מהזוכים בלוטו לא משנים את המעמד הסוציאקונומי שלהם ואת דפוסי ההתנהגות החברתיים שלהם, ולמעשה יש אפילו זוכים עשירים שנותרו הומלסים שמתגלגלים ברחובות. כי, מה לעשות, הוא לא קם בבוקר, יום אחרי יום ושנה אחרי שנה, כדי לקבל את הכסף הזה. לכן זה לא חולל בו שום שינוי מהותי מבפנים.

התורה שבעל פה שקיבלנו מסיני מלמדת אותנו מהי באמת התורה. זה לא פרס בלוטו, שאותו זוכים לקבל אקראית ובלי תלות בשום דבר חוץ ממזל וכרטיס הגרלה. זה פרס גדול, ענק, אבל כזה שזוכים לקבל אותו אחרי עבודה קשה והשקעה נבונה ומייגעת. מי שהתעשר בזכות עבודה קשה והשקעה חכמה, הוא כבר לא "עני עם כסף". זה אדם עשיר באמת, מבחינה פנימית. הוא אף פעם לא יישן על הספסל ברחוב. כך שלאמיתו של דבר, ההכנה של ספירת העומר היא לא טיפול צדדי שמוודא שהתהליך לא יתקלקל; היא "דבר שנוגע בגוף העניין של מתן תורה". בלי להתכונן מבחינה פנימית ונפשית, לא נוכל לקבל את התורה.

ולכן, אומרים חז"ל, לא יתכן שחג מתן תורה **חייב** לחול אחרי השבת. לא יתכן שהשם תכנן זאת כך שנגלוש לתוך מתן תורה דווקא מתוך תחושה של 'מתנה', של קדושה שמגיעה אלינו מהשמיים אך לא קשורה למי שאנחנו בחיים.

זה מסביר גם מדוע הוויכוח עם הבייטוסים כל כך עקרוני: לחשוב שהתורה היא רק 'מתנה' זה לפספס את כל הרעיון והתכלית שלה, שנהיה לומדי תורה שזוכים לקבל לתוך השכל והאישיות שלנו את חוכמת השם האינסופית.

לכן הם לא מסוגלים לקבל את כל הקונספט של תורה שבעל פה, שדורשת מהאדם להיות אקטיבי, להתייגע ולהזיע כדי להבין כל דבר ואף כדי למצוא את החידושים שלו בתוך כל זה. איזו מין מתנה זו? הם שואלים. כשם שמפעל הפיס לא יאלץ את הזוכה לעבוד בשירותו כדי לממש את הזכייה, כך גם לא מתקבל על הדעת שהשם ידרוש מאיתנו להתאמץ ולהשקיע בלימוד התורה. השם נתן לנו את התורה שבכתב, וזה מה שיש בה. לא פחות ולא יותר.

לכן ממשיך הזקן הבייתוסי ואומר: אם השם רוצה לתת לנו במתנה את התורה שאנו בין כה לא ראויים אליה, ברור שגם ההכנה שהוא מצפה מאיתנו לעשות לקראת מתן תורה צריכה להיות כזו. עלינו לחוש שהשם 'מפנק' אותנו - כמו שמפעל הפיס מעניק לזוכה המאושר את הצ'ק כשאת הרקע מקשטים בלונים, באווירה שמחה ועוצלת.

לכן, כה מתאים שההכנה למתן תורה תהיה יום השבת. השבת היא יום של קדושה אותו העניק לנו השם מלמעלה, יום של מנוחה ועונג, בלי עבודה קשה ומאמץ. זה היום האידיאלי להיכנס ממנו אל יום מתן תורה, מתוך הכרה בכך שהרוחניות שלנו והקשר שלנו עם השם דרך התורה הם רק מתנות שזכינו לקבל ולא משהו ש'מגיע לנו'.

ולכן הרצף של שבת-חג הוא מה שמשה רוצה. משה הוא "אוהב ישראל", ומה מביע יותר את האהבה לעם ישראל מאשר לגלוש לחג מתן תורה הישר משבת קודש, כך שנחוש שאנחנו זוכים למתנה ענקית שנוחתת עלינו משמיים? "שיהיו ישראל מתענגים שני ימים" זו לא אמירה של 'ליהנות מהחיים'. זו אמירה רוחנית שמשמעותה: תורה היא מתנה אלוקית, ולכן ההכנה הכי טובה לקבל אותה היא עוד יום שכולו מתנה של עונג אלוקי.

אך רבן יוחנן לא מקבל את התפיסה הזו. הוא שולל אותה ואומר לבייתוסי הזקן: **אתה בכלל לא מבין מה זו אהבה:**

"ואם משה רבינו אוהב ישראל היה" פירוש, שאהבת ישראל של משה איננה כפי הבנת הבייתוסי, אהבת ישראל המחייבת את התקנה "שיהיו ישראל מתענגין שתי ימים", אלא באופן אחר לגמרי ועמוק הרבה

בנערותו של הרבי "הצמח צדק" מליובאוויטש, קרא לו פעם סבו הגדול, רבינו הזקן בעל התניא, ואמר לו כי ברצונו לברך אותו בברכה מיוחדת, בה יעניק לו במתנה דרגות נעלות בעבודת השם, בהן התמדה ושקידה בתורה, אהבת השם ויראתו.

בשמוע "הצמח צדק" את דברי הסבא, אמר כי הוא מסרב לחלוטין לקבל את הברכה והמתנה. והנער נימק: "ברצוני לעמול ולהתייגע, עד שאשיג את המעלות הללו בכוח עצמי, ולא לקבלן במתנה מלמעלה".

לימים, התחרט "הצמח צדק" על סירובו זה, והסביר: "הרי אין גבול למדרגות שאליהן אפשר להתעלות בעבודת השם. ואם היה הסבא נותן לי מעלות אלו במתנה, אני הייתי מתייגע ומתאמץ עוד, ומשיג בכוחות עצמי מעלות גדולות מאלו!".

מהי אהבה?

כעת נוכל לחזור לשאלה הפותחת: איך ייתכן שדווקא הבייתוסי טוען שמשה רבינו אוהב את בני ישראל, ואילו רבן יוחנן בן זכאי מבטל את האמירה הזו? - והתשובה היא: **תלוי איך מבינים אהבה.**

נתחיל עם גישת הזקן הבייתוסי, שתמך את טענתו בכך ש"משה אוהב ישראל היה":

טענת הבייתוסיים אשר מצד אהבת ישראל תיקן משה שעצרת, מתן תורה, היא אחר השבת - לאחר יום אשר הוא ללא עמל ויגיעה, וכולו תענוג, לפי שהכול ניתן מלמעלה³.

הבייתוסיים מבינים שהתורה לעולם תישאר 'מעל' האדם. היא לא תרומם ותשנה אותו, כי הוא כל כך קטן ורחוק ממנה. מה כן נותר לנו? רק 'להתפנק', לקבל השראה ממנה שניתן לנו מלמעלה, לפתוח את הפה ולטעום מחוכמת השם, כמו תינוק שמאכילים אותו בכפית.

יב. ויש לקשר המבואר בפנים, עם הא דאיתא באדר"ג (ספ"ה הובא ברשב"ם ב"ב קטו, ב) דשורש הבייתוסיים (וצדוקים) שאמרו במאמר אנטיגנוס (אבות פ"א מ"ג) "הוה כעבדים המשמשין את הרב שלא ע"מ לקבל פרס", "אפשר שיעשה פועל מלאכה כל היום ולא יטול שכרו כו" - היינו, שעיקר ענין העבודה הוא בשביל השכר (שבא מלמעלה).

יותר. ואהבת ישראל כזו אינה תמיד סיבה שיהיו בני ישראל "מתענגין" בגלוי.

את התשובה של רבן יוחנן בן זכאי צריך לקרוא אחרת לגמרי. מה שהוא אומר לזקן זה כך: "אם משה רבינו אוהב ישראל היה" - אם אתה חושב שאהבת ישראל היא 'לפנק', טעות חמורה בידך.

שיטת הבייתוסים אומרת שאם אני אוהב מישהו, אתן לו להתאמץ כמה שפחות ואשתדל לספק לו את צרכיו מבלי כל נקיפת אצבע מצידו. לכן הם סבורים שהשם רוצה 'לעטוף' אותנו בקדושה ורוחניות, אך לא לתת לנו כוח לחולל בעצמנו שינוי אמיתי מבפנים.

רבן יוחנן טוען: זו איננה אהבה, זו התפשרות וחולשה. זה כמו מורה שמעלים עין ומאפשר לתלמיד להעתיק במבחן, זה כמו חבר שמסדר לנו רישיון נהיגה מזויף כדי לחסוך מאיתנו את התהליך היקר והמתיש של לימוד נהיגה, זה כמו הורה שמלמד את ילדיו כיצד להשיג כסף בקומבינות. המשותף לכל אלה: זה לתת למי שאתה אוהב קיצור דרך, שמלמד אותו להשתמט מאחריות במקום לקבל אותה, להיות דחליל נטול אישיות במקום לעמול על ההישגים האישיים ולזכות בהם בזכות עצמו.

אהבה אמיתית צריכה לעתים להיות תובענית ולדרוש אחריות. אהבה מניעה אותנו לגרום למי שאנו אוהבים **להשתנות**, להיות אדם טוב יותר, גם אם זה כרוך במאמץ מצידו. כאשר אדם לוקח הומלס ומעביר אותו דרך מפרכת, בה הוא מכריח אותו לקום בבוקר מוקדם לעבודה, ומאלץ אותו לחסוך כסף כדי ללמוד מקצוע מכובד - הוא אוהב אותו הרבה-הרבה יותר מאשר מפעל הפיס אוהב את הזוכים שלו. וכך גם בחיים: כאשר אבא מלמד את בנו לרכוב בלי גלגלי עזר, כשאימא יושבת ומשננת איתו שוב ושוב את החומר למבחן, כשהם מעודדים אותו גם כשהוא מרים ידיים - זוהי אהבה.

מתוך אהבה אמיתית כזו העניק לנו השם את התורה. הוא לא נותן לנו טעימות לתוך הפה. הוא רוצה שנשב על הסטנדר ונזיע, שנתאמץ כדי להיות ראויים לקבל את התורה, שיהיו לנו קמטים במצח מהמאמץ להבין כל שורה, כל חידוש וכל מהלך בתורה.

וזהו גם הסוד של ספירת העומר. זה לא בשביל האווירה, זה תהליך אמיתי. זה דורש מאיתנו התקדמות יומיומית, צעד אחר צעד. זה

מציב לנו יעדים, וכל יום אנחנו צריכים לשבור עוד רף, עד שאכן נהיה מוכנים להגיע אל היום החמישים. שינוי אמיתי קורה רק על ידי מאמץ, התמדה והשקעה, ולכן המאמץ של ספירת העומר הוא חלק קריטי מקבלת התורה. זה מה שאומרים חז"ל: אם אנו רוצים שהתורה תשנה אותנו, אנו צריכים להתאמץ. לא להרגיש שהשם 'מפנק' אותנו ומנחית עלינו הכול מלמעלה, אלא להשקיע את כל מאמצינו הרוחניים כהכנה למתן תורה.

משה רבינו היה "אוהב ישראל" ענק, ועל זה אין שום ספק. אדרבה, אומר רבן יוחנן - דווקא משום אהבתו הגדולה לעם ישראל, הוא לא תמיד רוצה שהם "יתענגו" ויתפנקו. וההוכחה שלי היא ממה שקרה במסע ההיסטורי הארוך והמשמעותי ביותר של משה יחד עם בני ישראל, במדבר. גם שם, הוא לא סתם לקח אותם לסיבוב של ארבעים שנה, במקום ללכת ישירות בדרך של מספר ימים. הוא עשה זאת דווקא מפני שהוא "אוהב ישראל"!

נקרא את הדברים בלשונו של הרבי:

**ועל זה הביא רבן יוחנן בן זכאי ראייה מזה
ש"משה "איחרן במדבר ארבעים שנה":**

גזירת היות בני ישראל במדבר ארבעים שנה, תכליתה הייתה בעיקר לא להעניש על חטא המרגלים, אלא לעורר בבני ישראל קשר חזק ועמוק יותר עם הקדוש ברוך הוא, ועל אחת כמה וכמה שהדבר לא יאפשר להם חטא כזה שנית.

תוצאה כזו באה על ידי כל הניסיונות אשר נתנסו בני ישראל במדבר לאחר זיה, שעמדו בהם והתגברו עליהם, שבו בתשובה עליהם וכו'. אשר כל זה עורר בבני ישראל התקשרות עמוקה יותר עם האלוקות, שאין דבר שיכול לקלקלה, חס ושלום.

כלומר: דווקא אהבת ישראל הגדולה של משה הביאה אותו לידי כך, שירצה ויפעל כדי שבני ישראל יכנסו ל"ארץ אשר תמיד עיני השם אלוקיך בה", בעמדם בדרגת "הדבקים בהשם אלוקיכם" - אשר זה נעשה על ידי עבודתם ויגיעתם, סיבוב

יב. עקב יא, יב.

ספירת העומר

מאמר "וספרתם לכם" תשי"א - ספר המאמרים תשי"א, עד

בכל שנה מחדש אנחנו נכנסים לתקופה של שבועה שבועות שכולה 'ספירה' - התכונות, ציפיה וספירת הימים והשבועות, כהנה למתן תורה בחג השבועות.

ידועים דברי האגדה של הר"ן: "בשעה שאמר להם משה 'תעבדון את האלוקים על ההר הזה', אמרו לו ישראל: משה רבינו, אימתי עבודה זו? אמר להם: לסוף חמישים יום. והיו מונין כל אחד ואחד לעצמו. מכאן קבעו חכמים לספירת העומר". ובדומה לכך כתבו כמה מרבתינו הראשונים (מורה נבוכים, ג, מג. ובהרחבה בספר החינוך, מצוה שו) שמצוות ספירת העומר היא ספירה של ציפיה וגעגוע למתן תורה.

בווהר הקדוש (זוהר ח"ג צז, א) מקבלים הדברים עומק רב, כאשר שם מוקבלת הספירה לספירת הזבה שבעה ימים של טהרה וניקיון. כך, שבעת השבועות של ספירת העומר תכליתם לטהר ולנקות את ישראל מטימות מצרים, כדי להכין אותם למתן תורה בטהרה.

בעומק רב עוד יותר דיברו המקובלים על ארבעים ותשעה שערי טומאה שישאלהו היו משוקעים בהם במצרים, וכנגדם ארבעים ותשעה שערי בינה שהיו צריכים להיכנס בהם כדי לקבל את התורה, ובכל יום מהארבעים ותשעה ימי הספירה יוצאים משער טומאה אחד ונכנסים לשער בינה.

וכפי שנוהגים לומר בנוסח ספירת העומר: "ריבוננו של עולם, אתה ציוויתנו לספור ספירת העומר כדי לטהרנו מקליפותינו ומטומאותינו... ובכן יהי רצון מלפניך... שבזכות ספירת העומר שספרתי היום, יתקן מה שפגמתי בספירה [פלוגית], ואטהר ואתקדש בקדושה של מעלה, ועל ידי זה יושפע שפע רב בכל העולמות, ולתקן את נפשותינו ורוחותינו ונשמותינו מכל סיג ופגם, ולטהרנו ולקדשנו בקדושתך העליונה, אמן סלה".

המאמר "וספרתם לכם" של הרבי, מסכם את הגישה החסידית לסוגיה, שמאירה באור חדש ובהיר את המצווה היקרה הזו (חלקים מהמאמר הוגהו כשיחה שהודפסה בלקוטי שיחות, א, 265. הביאור כאן מתבסס גם על הנאמר שם). אלו אותם ארבעים ותשעה 'שערים', אך אלו לא שערים שמיימים אלא שערי הלב, המידות, אותן מעבדים ומתקנים עד להשלמת התיקון ב"זמן מתן תורתנו".

א. ממוחרת השבת

בפסוק נאמר: "וספרתם לכם ממוחרת השבת מיום הביאכם את עמר התנופה, שבע שבתות תמימות תהיינה".

על כך נשאלת השאלה: כוונת התורה היא שעלינו להתחיל לספור את ספירת העומר ממחרת הפסח. ואם כן, מדוע נאמר "ממחרת השבת"?

מדוע נאמר "ממחרת השבת" ולא "ממחרת הפסח"?

"וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עמר התנופה [שבע שבתות תמימות תהיינה]... אף צריך להבין מה שכתוב 'וספרתם ממחרת'...

השבת". דלכאורה, כיון שהפגנה בזה היא ממחרת הפסח, הנה ליה למימר [= ה'ה צריך לומר] "ממחרת הפסח", ולמה נאמר "ממחרת השבת"? ובפרט שהצדוקים טעו ואמרו שהפגנה היא ממחרת שבת בראשית, וחכמי ישראל היו צריכים להתנפח עמהם ולהביא ראיות שפגנת הכתוב היא למחרת הפסח. ואם כן, למה לא נתפרש בכתוב "ממחרת הפסח", אלא נאמר "ממחרת השבת"?

ב. משכני, אחריו נרוצה

להבנת הדברים, צריך לעיין במשמעות הפנימית של מצוות ספירת העומר, שהיא תהליך פנימי של יהודי בהתקרבות שלו אל הקדוש ברוך הוא.

תחילה באה ההתגלות האלוהית מלמעלה

מצד עצמה **בחג הפסח**, וזו 'משיכה' של הנפש האלוקית לבדה שהרגישה את ההתנגלות האלוקית, בעוד הנפש הבהמית נשארת בתוקפה. אחר כך באה העבודה של תיקון הנפש הבהמית מלמטה למעלה **בספירת העומר**, ואז עבודת השם היא במרוצה ובאנרגיות אדירות. וכל זה מהווה הכנה מוקדמת להתחברות המוחלטת עם אלוקות **במתן תורה**.

בחג הפסח – התעוררות מלמעלה

הגלוי שהיה ביום ראשון דחג הפסח היה בבחינת אתערותא דלעילא [= התעוררות מלמעלה] מצד עצמה.

וכמו שכתוב³ "בהוציאך את העם ממצרים, תעבדון את האלקים על ההר הזה". הינו, שענין העבודה מלמטה למעלה התחיל לאחר יציאת מצרים, ואלו ביציאת מצרים היתה ההתעוררות מלמעלה למטה.

"משכני" – גילוי יציאת מצרים מלמעלה

וזהו מה שכתוב⁴ "משכני אחריך נרוצה הביאני המלך חדריו".

"משכני" קאי [= הפונה היא] על הגלויים דיציאת מצרים, שהיו בדרך אתערותא דלעילא, "שנגלה עליהם מלך מלכי המלכים [הקדוש ברוך הוא וגאלם]"⁵.

והינו, שישראל מצד עצמם היו משקעים בארבעים ותשעה שיערי טמאה⁶, אלא "שנגלה עליהם [מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא וגאלם]". שזהו ענין "משכני", מלמעלה למטה.

וזהו גם מה שכתוב "משכני", לשון יחיד. כי הגלוי מלמעלה פעל הנה רק בנפש האלקית, שרק נפש האלקית מרגשת הגלוי מלמעלה, אבל נפש הבהמית נשארה במעמדה ומצבה.

וזהו גם מה שכתוב⁷ ביציאת מצרים "כי ברח העם". ומבאר רבנו הזקן⁸, דלקאורה הוא תמוה: למה היתה כזאת? וכי אילו אמרו לפרעה לשלחם חפשי לעולם, לא היה מכרח לשלחם?

3. שמות ג, יב.

4. ש"ש א, ד.

5. הגש"פ פיסקא 'מצה זו'.

6. זהו חדש ר"פ יתרו. ועוד.

7. בשלח יד, ה.

8. תניא פ"א.

- אלא מפני שהרע שבנפשות ישראל עדין היה בתקפו כו'. והינו, דכיון שהגלוי מלמעלה פעל הנה רק בנפש האלקית, מה שאין כן נפש הבהמית נשארה בתקפה, הנה מצד נפש הבהמית הוצרך להיות ענין החפזון והבריחה.

וכל זה הוא לפי שהגלוי דיציאת מצרים היה בדרך מלמעלה למטה, ואלו ישראל מצד עצמם לא היו כלים לזה, ולכן נרגש הגלוי בנפש האלקית בלבד.

"אחריך נרוצה" – עבודת ספירת העומר מלמטה

אמנם, לאחר הגלוי דיציאת מצרים היה ענין ספירת העומר, שהוא ענין העבודה מלמטה למעלה.

ועל זה נאמר "אחריך נרוצה". הינו, שאין זה באפן ד"משכני", מלמעלה למטה, אלא באפן שהריצה היא מעצמו, שזהו העבודה בדרך מלמטה למעלה.

וכיון שהעבודה היא מלמטה למעלה, הרי זה שיך גם לנפש הבהמית. ולכן נאמר "נרוצה", לשון רבים, שזה פועל הנה גם בנפש הבהמית.

ריצה בעבודת השם – עם הנפש הבהמית

וזהו גם הדיק "נרוצה", מלשון מרצה דוקא - כי כאשר העבודה היא גם מצד נפש הבהמית, הרי זה בדרך מרצה. כי טבע הנפש הבהמית הוא שפאשר נמשך לאיזה דבר הרי זה אצלו בדרך מרצה דוקא.

והינו, שאצל הנפש הבהמית לא שיך ענין של הליכה לאט לאט, כי אם בדרך מרצה. וממה נפשך: או שאינו נמשך כלל לעניני אלקות, או שנמשך אליהם בדרך מרצה. והינו, שפאשר פועלים עליו להיות נמשך לאלקות, הרי זה נעשה אצלו בדרך מרצה.

ועוד זאת, שפאשר נפש הבהמית נמשך לאלקות בדרך מרצה, הרי זה פועל ענין המרוצה גם אצל נפש האלקית. והינו, נפש האלקית מצד עצמה אין בה ענין המרוצה, והמשיכה שלה לאלקות היא במדידה והגבלה. אבל על ידי הנפש הבהמית נתוסף בה תוספת אור, שנעשה בה ענין המרוצה, למעלה ממדידה והגבלה.

וזהו אומרו "נרוצה", לשון רבים. שענין המרוצה הוא לא רק אצל נפש הבהמית, אלא גם אצל נפש האלקית.

ובכללות הענין ד'אחריה נרצחה' קאי על העבודה דברור נפש הבהמית, שזוהי כללות העבודה דספירת העומר שהיא בדרך מלמטה למעלה.

"הביאני המלך חדריו" – מתן תורה

זוהי ההכנה להענין דמתן תורה, "הביאני המלך חדריו".

ג. מצוה למימני יומי

הקרבת העומר היא ברור המוחין של הנפש הבהמית (מנחת העומר באה מהשעורים, שהן דגן ומאכל בהמה, וזהו ביטוי לכך שזו 'הקרבה' וברור של המוחין הבהמיים), שהיא עבודה כללית שמתבצעת ביום אחד, בשישה עשר בניסן.

אחר כך באה עבודת ספירת העומר, שהיא ברור המידות של הנפש הבהמית. עבודה זו היא פרטנית ודורשת ברור פנימי של כל המידות בפרטי פרטיות. כל אחת מהמידות של הנפש האלוקית ושל הנפש הבהמית כלולה מכל שבע המידות, וביחד מדובר בארבעים ותשע מידות פרטניות (שבע כפול שבע), ובכל יום מימי ספירת העומר מתקנים מידה אחת ממכלול המידות.

תהליך בשני שלבים:

ברור המוחין, וברור המידות

ובפרטיות יותר, הנה בברור נפש הבהמית שני ענינים: ברור המוחין וברור המידות. והם שני הענינים דהקרבת העומר וספירת העומר.

הקרבת העומר – ברור המוחין; ספירת העומר – ברור המידות

הקרבת העומר הוא ענין ברור המוחין דנפש הבהמית.

פינוסף לכללות הענין שמנחת העומר באה מן השעורים, מאכל בהמה, שמורה על ברור הנפש הבהמית -

הנה במאכל בהמה גופא [= עצמו] באה

המנחה מן הדגן, שמורה על המוחין. פמוכן ממאמר רבותנו זכרונם לברכה "אין התינוק יודע לקרות אבא עד שיתעום טעם דגן".

אלא שזהו ענין המוחין דנפש הבהמית. שפיון שעקרה מדות, הנה גם המוחין שלה הם קשורים ושיכים אל המדות. שזהו שגם הדגן (מוחין), הוא מאכל בהמה (מוחין השיכים אל המדות).

ולאחרי הקרבת העומר, שהוא ענין ברור המוחין דנפש הבהמית - באה העבודה דברור המדות דנפש הבהמית על ידי ספירת העומר.

ברור המוחין – בבת אחת; ברור המידות – עבודה פרטנית

והינו דהקרבת העומר, שהוא ענין ברור המוחין השיכים אל המדות, הרי זה ביום אחד בלבד, ט"ז בניסן.

אבל ספירת העומר, שהוא ענין ברור המדות עצמן, הנה על זה לא מספיק הברור בכללות, אלא צריך להיות ברור פרטי, לברר כל מדה ומדה בפני עצמה. ועוד זאת, שהברור צריך להיות בפרטי פרטיות, לברר כל מדה כפי שהיא כלולה מכל שבע המדות.

והינו, שהברור בכללות הוא בדרך מקיף בלבד ואינו נוגע לפעל. והעקר הוא העבודה לאט לאט, בכח עצמו דוקא - שזהו הברור בפרטי פרטיות, כפי שכל מדה כלולה משבע מדות. שעל ידי זה נעשית העבודה באופן ש"בכל דרכך דעהו"⁹, שכל פרטי הענינים דמחשבה דבור ומעשה יהיו כדבעי [= כראוי].

וזהו שמצות ספירת העומר היא לא רק למימני שבועי [= למנות שבועות], דהינו ברור כל מדה בכללות - אלא העקר הוא למימני יומי [= למנות ימים], דהינו ברור המדות בפרטיות, חסד שבחסד כו' הוד שבהוד כו' עד למלכות שבמלכות...

דוגמה להתכללות המידות, ממידת החסד

ובאור ענין התכללות המדות, איך כל מדה כלולה משבע המדות...

כמו במדת החסד, הנה ענין חסד שבחסד הינו

9. ראה ברכות מ. א. מתנות כהונה לב"ר פט"ו, ז. מבוא שערים שער ה. ח"א פ"ב בהגהת צמח.
10. משלי ג, ז.

מעל ומעבר אפילו ביחס לקדושתה העצמית
של השבת.

הכוח 'לברוח' ולצאת ממצרים – רק מהקדוש ברוך הוא עצמו

והנה, בשעת יציאת מצרים היתה האתגרוּת
דלעילא על הענין ד"כי ברח העם" ועל כללות
ההכנה למתן תורה, בכך זה ש"נגלה עליהם מלך
מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא וגאלם".

וכמאמר בעל ההגדה¹¹ "אני ולא מלאך, אני
ולא שרף, אני ולא השליח, אני הוא ולא אחר" –
הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו.

והיגיו¹², דכיון שהיו שקועים במ"ט שיערי
טמאה, הנה אם היה בא משהו אחר, אפילו
מהדרגות היותר נעלות בקדושה, הרי לא זו בלבד
שלא היה יכול להוציא את בני ישראל משם, אלא
אדרבה וכו'.

ולכן הוצרך לבוא דוקא מלך המלכים
הקדוש ברוך הוא בעצמו, שאין לו שיכות
כלל לסדר השתלשלות. שזהו מה שכתוב¹³
"ופסח ה'...", שהוא ענין הדלוג למעלה מסדר
השתלשלות.

גם הכוח 'לספור' ולתקן את המידות – מבחינה שלמעלה מסדר ההשתלשלות

וכמו כן, כאשר נתנה לבני ישראל מצות
ספירת העמר על כל הזמנים כלם, אזי נאמר להם
שהנתינת כח שיוכל להיות "וספרתם לכם" – שכל
המ"ט יום יהיו 'ספורים', מברכים ומזככים,

הרי זה "ממחרת השבת" – מבחינה שלמעלה
לגמרי מסדר השתלשלות, אפילו בדרגות
שבקדושה, למעלה גם משבת שמקדשא וקיימא
[= מקודשת מעצמה].

וכאשר נמשך "ממחרת השבת", ונעשית
העבודה ד'וספרתם לכם", אזי באים סוף כל
סוף ל"הביאני המלך חדריו", דקאי על מתן
תורה, שאז היה הענין ד"אנא נפשי כתבית
יהבית"¹⁴ [= אני את עצמי כתבתי ונתת], שנתן
לנו עצמות ומהות אין סוף ברוך הוא.

שאהבתו לדברים גשמיים מתבטאת בתשוקה
גלויה לגשמיות;

ובגובה שבחסד הינו שמצד אהבתו לדברים
גשמיים הרי הוא שונא את המנגד לו בענין זה.
שכאשר אומרים לו: "איד מתאים לך להיות שקוע
בענינים בהמיים שאינם לפי מעלת האדם!", הרי
הוא שונא אותם;

ותפארת שבחסד הינו שנוסף על המשכתו
לענינים גשמיים, הנה הוא גם מתפאר ומתלהב
בזה שהוא נמשך לענינים גשמיים;

וענין נצח שבחסד הינו שגם כאשר מאיזו סבה
חסרה אצלו המשיכה לדברים גשמיים, הרי הוא
מנצח את עצמו לפעל תשוקה;

ויתרה מזה, שגם כשישנה התנגדות מבחוץ,
שמבישים ומבזים אותו, ואומרים: "ראו כיצד
יהודי בן אברהם יצחק ויעקב שקוע בענינים
בהמיים, ועוד יותר בענינים אסורים!", הרי הוא
לוחם שזה לא יבלבל את תאוותו, שזהו ענין הוד
שבחסד;

וכל כך גדלה תאוותו, עד שבא לידי התקשרות
בהתאוה, שזהו ענין יסוד שבחסד;

ועד שגם המחשבה דבור ומעשה שלו הם
בענינים חומריים. וכך הולך מדחי אל דחי, עד
שבא לכלל דברים אסורים, שזהו ענין מלכות
שבחסד...

ד. אני ולא אחר

ההתגלות האלוקית ביציאת מצרים הייתה
התגלות של הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו.
כיוון שבני ישראל היו שקועים בטומאת
מצרים, אף דרגה אלוקית שהיא לא הייתה
יכולה לשחרר ולחלץ אותם משם, והגאולה
הייתה חייבת לבוא רק מהאלוקות שלמעלה
מכל סדר ההשתלשלות.

כך גם במצוות ספירת העומר בכל הזמנים:
הכוח להצליח 'לספור', לברר ולזכר, את
מידות הנפש הבהמית הוא מבחינה אלוקית
שלמעלה לגמרי מסדר ההשתלשלות – גבוה
עוד יותר מהקדושה האולטימטיבית.

לכן נאמר בתורה שמצוות ספירת העומר היא
"ממחרת השבת" – מהאלוקות כפי שהיא

11. פסקא "ויציאנו".

12. סידור הארז"ל בהגש"פ. לקו"ת צו יב, ג. ועוד.

13. בא יב, כג. ובפרש"י.

14. שבת קה, א כגירסת העין יעקב.

אם תדבר על הרצון שלך לקיים מצוות, ולא תקיים אותן בפועל – הנשמה שלך תיחלש

(כרך ט, אגרת ב'תתפה)

מכתב תשובה ליהודי שכתב לרבי את קורות חייו, ושיתף את הרבי בכך שהוא נכשל בכל תחום ולא רואה הצלחה. הכותב הציג את עצמו כיהודי שרוצה לקיים את המצוות, אך בפועל איננו מקיים אורח חיים דתי ואיננו שומר שבת.

על מה שכתבת שאתה רוצה לקיים את המצוות אך בפועל אינך "אדוק" ואינך שומר שבת, אשיב לך במשל בנוגע לחיי הגוף.

גם אם ידבר האדם יומם ולילה על כך שמאמין הוא בתועלת המזון, ורוצה הוא לקבלו ולאכול, הנה כל זמן שלא יאכל בפועל לא תהיה תועלת מדיבורו לגופו, ולא רק זה אלא שמזמן לזמן [עם הזמן] ילך וייחלש, עד שלבסוף לא יהיה לו כוח אפילו לדבר על דבר תועלת המזון.

וכמו כן ממש הוא בנוגע לחיי הנשמה. שאף שידבר לפעמים תכופות על כך שרוצה לקיים את המצוות ואודות תועלת המצוות וכיוצא בזה, הרי כל זמן שלא יעשה את זה בפועל אין הנשמה מתחזקת, וכיוון שחסרה לה ענייניה [חסר לה מה שדרוש לה], הרי היא נחלשת מזמן לזמן...

ובאשר למה שכתבת שאינך רואה הצלחה במעשיך, אין צריך לחפש עוד סיבות להעדר הצלחה בענייניו. כי הרי גם העדר קיום המצוות מספיק בכדי לבאר את העדר ההצלחה.

ואף שרואים אנו כמה אנשים שאינם מקיימי מצוות ובכל זה מצליחים, הרי אין אנחנו יודעים את חשבונותיו של השם יתברך, ולכן איננו יכולים להבין למי הוא משלם את השכר במוקדם ולמי משלם את השכר במאוחר ובביתיים איננו מקבל תגמול על מעשיו הטובים, ואיננו יכולים לדעת גם את טעם השינוי בזה [הסיבות להחלטות אלה].

וזאת עליו לדעת, כיוון שבעצמו [בעצמך]. בדרך כלל התייחס הרבי לנמענים בגוף שלישי] כותב במכתבו שהוא מאמין בתורה. שהרי כבר כתוב בתורה בעשרת הדברות ההכרח בשמירת שבת ועל השכר הקשור בזה, וכן גם בנוגע לשאר המצוות המעשיות...

ואם לעצתי ישמע, הרי תיכף ומייד יבדקו את כל המזוזות בדירתם שיהיו כשרות כדין, ויתחיל להניח תפילין בכל יום חול כדין, ויתפלל על כל פנים קריאת שמע ושמונה עשרה, וינהיג תיכף מאכלי כשר בביתם, וכל זה הוא נוסף על שמירת השבת...

ומובטחני [אני בטוח] שכשיעשה את זה, הרי במשך [בתוך] זמן קצר יראה הצלחה בענייניו.

איפה התקשרות שלך?

חדש!

עושים מנוי ומקבלים את הגיליון למייל מדי שבוע

לימוד תורה ביראת שמיים

רבי חנינא בן דוסא אומר: כל שיראת חטאי קודמת לחכמתו, חכמתו מתקיימת. וכל שחכמתו קודמת ליראת חטאי, אין חכמתו מתקיימת (משנה ט)

ישנו הבדל בין התורה שבכתב לתורה שבעל פה:

התורה שבכתב היא מלכתחילה נעלית מהשכל. הכול יודעים שאת התורה שבכתב נתן הקדוש ברוך הוא למשה רבינו בהר סיני, ומובן מאליו שהגישה לתורה שבכתב היא לא מתוך חקירות ופלפולים של שכל אלא מתוך אמונה.

לעומת זאת, כל עניינה של התורה שבעל פה הוא לבאר בסברות של שכל את מה שנאמר בקיצור בתורה שבכתב, וכן ללמוד דינים שלא נאמרו בתורה שבכתב בפירוש, בעזרת השוואות וראיות שכליות.

אך באופן שנראה אולי מפתיע, גם אם יש לאדם ראיות רבות וחזקות, הוא לא יכול לפסוק לפי מסקנות השכל האישי שלו אם זה בסתירה לדברי הפוסקים הראשונים והאחרונים, שפסק ההלכה שלהם התקבל בתפוצות ישראל.

על כך יכול אדם לטעון: הרי מדובר כאן על התורה שבעל פה, שמלכתחילה ניתנה לשכל האדם. והרי הפוסקים שפסקו דין זה בדורות קודמים, פסקו כך רק משום שהיו להם ראיות שכליות בעניין. ואם כן, כיוון שבשכלו שלו מתקבל אחרת - מדוע עליו להתחשב עם הפסק שלהם?

התשובה לזה היא שהגישה הנכונה של יהודי לתורה, גם לתורה שבעל פה, היא מתוך אמונה ויראת שמיים, כפי שאומרת המשנה כאן: "כל שיראת חטאו קודמת לחוכמתו, חוכמתו מתקיימת". התורה שבעל פה בוודאי דורשת עיון ועיסוק שכלי, אבל זה יכול להתקיים רק אם נקודת המוצא היא יראת שמיים שקודמת לכל וקודמת גם לחיכמה עצמה. אך אם מתחילים מהחיכמה ורק אחר כך באה יראת החטא, אין קיום לאותה חוכמה.

(תורת מנחם, כרך כה, עמוד 103)

גם תורה וגם תפילה

רבי אלעזר בן עזריה אומר: אם אין תורה אין דרך ארץ, אם אין דרך ארץ אין תורה. אם אין חכמה אין יראה, אם אין יראה אין חכמה. אם אין דעת אין בינה, אם אין בינה אין דעת. אם אין קמח אין תורה, אם אין תורה אין קמח. הוא היה אומר: כל שחכמתו מרבה ממעשיו, למה הוא דומה: לאילן שענפיו מרבין ושרשיו מועטין, והרוח באה ועוקרתו והופכתו על פניו, שנאמר: והיה כערער בערבה, ולא יראה כי יבא טוב, ושכן חריס במדבר, ארץ מלחה ולא תשב. אבל, כל שמעשיו מרבין מחכמתו, למה הוא דומה: לאילן שענפיו מועטין ושרשיו מרבין, שאפילו כל הרוחות שבעולם באות וטישות בו, אין מזיזין אותו ממקומו, שנאמר: והיה כעץ שתול על מים, ועל יובל ישלח שרשיו, ולא יראה כי יבא חם, והיה עליו רענן, ובשנת בצרת לא ידא, ולא ימיש מעשות פרי (משנה י)

אומרת המשנה: "אם אין קמח - אין תורה; אם אין תורה, אין קמח". הקמח הוא הלחם שהאדם יוצר מלמטה, ואילו התורה היא המזון לנשמה שמגיע מלמעלה. וכשם שבגשמיות צריך את שניהם, גם את הקמח וגם את התורה, כך גם בעבודת ה'.

ה"קמח" הוא עבודת התפילה, שבה האדם עובד בכוחות עצמו ומתעלה למעלה, כמו שכתוב על התפילה "סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה". ה"תורה" היא עבודת לימוד התורה, שבה האדם מקבל השפעה רוחנית אלוקית מלמעלה. ואי אפשר להסתפק באחד מהם בלבד, לימוד התורה או עבודת התפילה - וחובה לשלב בין שניהם.

(תורת מנחם, כרך יז, עמוד 3)

פרשת אמור

לא להתגאות כשמעוררים אחרים

וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה: אָמַר אֶל הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אֹהֶרן, וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם לִנְפֹשׁ לֹא יִטְמָא בְּעַמִּי (ויקרא, פ' א, פסוק א)

התורה רומזת לנו כאן דבר נפלא: מי שעוסק בעשיית חסד רוחני והוא מוכיח ומעורר אחרים לתשובה, כמו אהרן הכהן שהיה איש החסד ("הכוהנים בני אהרן") - "לנפש לא ייטמא בעמיו". יהודי כזה שעומד בתוך "עמיו" ונותן תוכחה ומוסר לאחרים, חייב להיזהר לא להתגאות ולהתנשא כתוצאה מכך, ולהישמר שלא יהיו לו בזה מניעים אישיים, שכן דברים אלו מטמאים את נפשו, חלילה.

(המגיד ממזריטש - אור תורה, עמוד מב)

מתי נחזור הביתה

וּמִן הַמִּקְדָּשׁ לֹא יֵצֵא וְלֹא יַחְלֹל אֶת מִקְדָּשׁ אֱ-לֹהֵינוּ, כִּי נֹרָא שְׁמֵן מִשְׁחָת אֱ-לֹהֵינוּ עָלֵינוּ אֲנִי ה' (פ' א, פסוק יב)

"מן המקדש לא ייצא". מחשבתו של אדם צריכה להיות דבוקה תמיד בקודש. גם כשהוא עוסק בחפצי החולין ועסקי העולם, עליו להיות כמו אדם שיצא מביתו, ובמוחו כל הזמן המחשבה מתי יחזור הביתה.

(הבעל שם טוב - צוואת הריב"ש, עמוד יד)

פרשת בהר

נופלים בהר

וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה בְּהַר סִינַי לֵאמֹר (פ' טז, פסוק א)

"בהר", שזהו גם שמה של הפרשה, מזכיר את המעמד הנשגב של מתן תורה, ההתעלות הגדולה ביותר. ואילו בפרשה עצמה מסופר על יהודי שנמכר כשמש לעבדות אלילים, שיא השפלות והנפילה.

ללמדך שהתורה שניתנה לנו בהר סיני לא ניתנה לנו כדי שנסתגר ונתבודד מהעולם. הקדוש ברוך הוא רוצה שנתנהל דווקא בתוך העולם הזה, שבו עלולות להתרחש אפילו הירידות והנפילות הגדולות ביותר, והמטרה היא שבעזרת אור התורה נאיר את החושך השורר בעולם.

(הרבי - לקוטי שיחות, כרך יז, עמוד 304)

הטיפול בכרם שבנפש

שֵׁשׁ שָׁנִים תִּזְרַע שָׂדֶךְ וְשֵׁשׁ שָׁנִים תִּזְמַר כְּרָמְךָ, וְאִסַּפְתָּ אֶת תְּבוּאָתָהּ (פ' טז, פסוק ג)

כל יהודי נמשל לכרם, כמו שאומר הפסוק "כי כרם ה' צבאות - בית ישראל". ובכך רומזת לנו התורה על העבודה הפנימית שעלינו לבצע: "תזמור כרמך" - כל אחד חייב לטפל בנפשו פנימה ולעשות את עבודת הכרם הפנימית, לסקל ולזמור מתוכו את המידות הרעות כמו קנאה, שנאה ותאוה.

(אדמו"ר הזקן - לקוטי תורה, ויקרא, דף מא)

ווארט חסידות

רעיונות קצרים מתורת החסידות על פרשת השבוע - רעיון אחד לכל יום

פתגם חסידי
מביא לצלילות
הדעת ו"מנקה"
את הלב.

הנהגה טובה
חסידית מאירה
את הבית.

ניגון חסידי
מחזק את התקוה
והבטחון, מביא
שמחה ומעמיד
את הבית ואת
בני הבית בקרן
אורה.

(היום יום, כ"ב תמוז)
בשם הרבי הרש"ב נ"ע)

שבת קודש פרשת אמור

י אייר

לאחר תפילת מנחה קוראים את פרק שלישי בפרקי אבות.
במוצאי שבת קודש עורכים קידוש לבנה.

יום שלישי

יג אייר

במנחה אומרים תחנון¹.

יום רביעי

יד אייר – פסח שני

אין צורך להימנע מלשהות בירושלים ובקרבתה כדי להימנע מהחובה להקריב קורבן פסח, מאחר שבתנאים הנוכחיים אין לנו את האפשרות לבנות מזבח ולהקריב קורבן פסח².
לא אומרים תחנון³.

בארוחה היום אוכלים מצה⁴. ניתן לקיים את המנהג גם היום בערב⁵.

החל מתפילת ערבית הערב, מי שלא בטוח האם אמר "מוריד הטל" או "ותן ברכה", לא צריך לחזור ולהתפלל⁶.

הלילה סוף זמן קידוש לבנה – כל הלילה.

1. סידור אדה"ז, לפני "למנצח . י. ענך".
2. שערי הלכה ומנהג או"ח ח"ב סי' ריג.
3. סידור אדה"ז שם.
4. אג"ק ח"ב עמ' שוב.
5. כך נהג הרבי ברוב השנים – הררה"ח ר"ל גרונר.
6. שו"ע אדה"ז סי' קיד סי'.

להשביט את הארציות

והיה שבת הארץ לכם לאכלה לך ולעבדך ולאמתך ולשכורך ולתושבך הגרים עמך. ולבהמתך ולחיה אשר בארצך תהיה כל תבואתה לאכל (פרק טז, פסוקים ו-י)

המשמעות הפנימית של "שבת הארץ" היא להשביט ולבטל את הארציות והחומריות. וכאן רומזת לנו התורה שביטול החומריות צריך להיות לא רק בשעת לימוד התורה ובעת התפילה, אלא בכל הפעולות ותחומי החיים. אפילו "לאכלה", אפילו "לבהמתך ולחיה" – גם כשהאדם אוכל ועושה את כל שאר הדברים שבהם הוא דומה לבהמה, עליו לעשות זאת לשם שמיים ולא מתוך חומרנות ומשיכה לגשמיות.

(הרבי - לקוטי שיחות, כרך ט, עמוד 407)

אדם וחיה

כל זמן שחיה אכילת מן השדה, האכל לבהמתך מן הבית. כלל לחיה מן השדה, כלל לבהמתך מן הבית (שם, רש"י)

תוכנה של מצוות השמיטה הוא ביטול הישות. שש שנות הזריעה והקצירה, כאשר השדה ויבולה שייכים לבעל השדה, מסמלים 'ישות' ומציאות עצמאית. ואילו בשמיטה השדה ופירותיה מופקדים ובעל הבית שווה לכל שאר בני האדם, ולכן זהו ביטוי לביטול היש.

לכן התורה תולה את אכילת האדם באכילת החיה, כדי לבטא את הביטול שבו האדם ובעלי החיים שווים, כביכול.

(אדמו"ר הזקן - לקוטי תורה, ויקרא, דף מב)

איך תהיה התגלות אלוקית ללא מצוות?

וכי תאמרו מה נאכל בשנה השביעית, הן לא מרע ולא נאסף את תבואתנו. וצויתי את ברכתי לכם בשנה הששית, ועשית את תבואתה לשלש השנים (פרק טז, פסוקים כ-כא)

"וכי תאמרו: מה נאכל בשנה השביעית" – מאחר שהמצוות יתבטלו לעתיד לבוא, עם בוא "האלף השביעי", כיצד תהיה אז השפעה של אור אלוקי ללא עבודה ופעולה של קיום המצוות? ועל כך אומר הקדוש ברוך הוא: "וציוויתי את ברכתי לכם בשנה השישית" – על ידי עבודתנו ומעשינו עכשיו, "בשנה השישית", תתגלה האלוקות בעולם לעתיד לבוא.

(הרבי הצמח צדק - אור התורה, ויקרא, עמוד קפז)

עת לדעת

אירועים בדברי ימי חסידות חב"ד על-פי לוח השנה

מבוסס על הספר 'עת לדעת',
מאת השליח הרב אברהם שמואל בוקיעט ע"ה
מוקדש לעילוי נשמתו

ט אייר

תקצ"ד

אדמו"ר מהר"ש נכנס בבריתו של אברהם אביו. אדמו"ר הצמח צדק, עיכב את הברית עד השעה ארבע אחר הצהריים, ודודו רבי אברהם חיים אמר כי ככל הנראה הוא עסוק "עם אורחים חשובים יותר"...

בשעת הברית אמר הצמח צדק בשם סבו, אדמו"ר הזקן, שמשמעות השם "שמואל" היא "שמו - אל".

יב אייר

תרט"ו

נולד הרב הגאון החסיד ר' יעקב מרדכי בזפלו, רב בפולטבה שבאוקראינה במשך למעלה משלושים שנה. היה מחסידי אדמו"ר מהר"ש, ואחד משלושת הרבנים שקיבלו ממנו "סמיכה" לרבנות. אחר כך היה חסיד ותלמיד-חבר של אדמו"ר הרשב"ב.

יג אייר

תרנ"ג

אדמו"ר הריי"צ מתחיל להניח תפילין באופן

גלוי, חודשיים לפני בר המצווה שלו. באותו יום אמר אביו, אדמו"ר הרשב"ב, מאמר חסידות על הפסוק "וחזקת והיית לאיש".

תשי"ב

נפטר הוותיק וחסיד ר' ישראל אריה לייב, אחיו של הרבי, בגיל ארבעים ושלוש. נפטר בליברפול שבאנגליה, ועל פי בקשת הרבי הועלה ארונו לארץ ישראל והוא נטמן בחלקת חב"ד בצפת.

הרבי דאג שהבשורה על פטירתו לא תגיע לאימם, הרבנית חנה, כדי למנוע ממנה צער ויגון. ואכן, עד לפטירתה כעבור שנים עשרה וחצי שנים, הרבנית לא ידעה מזה.

מדי שנה ביום זה, הרבי היה אומר קדיש.

טו אייר

תנש"א

הרבי חילק קונטרס בשם "דבר מלכות", שהכיל ארבע שיחות קודש בנושא גאולה ומשיח, "חידושים וביאורים בהלכות מלכים" ברמב"ם - בצירוף שטר של דולר לצדקה. הרבי חילק כששת אלפים וחמש מאות עותקים מהקונטרס.

שניים מקרא ואחד תרגום

מוקדש לע"נ הרה"ת י' מנחם מענדל הכהן ב"ר הרה"ת יהושע זעליק הכהן ע"ה
ומרת גאלדא בת הרה"ת מרדכי ירחמיאל חיים לימא ע"ה

דמִתְרַבָּא מִבְּעֵלָה לֹא יִסְבוּן אַרְי קְדִישׁ הוּא קָדָם
אֱלֹהִים: ה' וְקִדְּשָׁתוּ כִּי־אֶת־לֶחֶם אֱלֹהִיךָ הוּא
מִקְרִיב קֹדֶשׁ יִהְיֶה־לְךָ כִּי קֹדֶשׁ אֲנִי יְהוָה
מִקְדָּשְׁכֶם: וְקִדְּשָׁתוּ כִּי־אֶת־לֶחֶם אֱלֹהִיךָ הוּא
מִקְרִיב קֹדֶשׁ יִהְיֶה־לְךָ כִּי קֹדֶשׁ אֲנִי יְהוָה
מִקְדָּשְׁכֶם: וְתִקְדָּשְׁנָה אַרְי יֵת קֶרֶפֶן אֱלֹהֶךָ הוּא
מִקְרִיב קְדִישׁ יְהִי לְךָ אַרְי קְדִישׁ אֲנִי יְיָ מִקְדָּשְׁכוֹן:
ט וּבֵת אִישׁ בֵּיתוֹ כִּי תַחֲלֹ לִזְנוֹת אֶת־אִבְיָהּ הִיא
מִחֻלָּלֶת בְּאֵשׁ תִּשְׂרָף: וּבֵת אִישׁ בֵּיתוֹ כִּי תַחֲלֹ
לִזְנוֹת אֶת־אִבְיָהּ הִיא מִחֻלָּלֶת בְּאֵשׁ תִּשְׂרָף: וּבֵת
גִּבּוֹר בֵּיתוֹ אַרְי תַּתְּחִל לְמַטְעֵי מִקְדָּשְׁתָּא אֲבוּהָ הִיא
מִתְחַלָּא בְּנוֹרָא תַתּוּקָד: ס וְהַכְּהֵן הַגָּדוֹל מֵאֲחָיו
אֲשֶׁר־יוֹצֵק עַל־רֹאשׁוֹ ׀ שְׁמֹן הַמִּשְׁחָה וּמֵלֵא
אֶת־יָדָיו לְלִבֵּשׁ אֶת־הַבְּגָדִים אֶת־רֹאשׁוֹ לֹא
יַפְרֹעַ וּבְגָדָיו לֹא יִפְרֹם: וְהַכְּהֵן הַגָּדוֹל מֵאֲחָיו
אֲשֶׁר־יוֹצֵק עַל־רֹאשׁוֹ ׀ שְׁמֹן הַמִּשְׁחָה וּמֵלֵא
אֶת־יָדָיו לְלִבֵּשׁ אֶת־הַבְּגָדִים אֶת־רֹאשׁוֹ לֹא יַפְרֹעַ
וּבְגָדָיו לֹא יִפְרֹם: וּכְהֵנָּה דְאֶתְרַבָּא מֵאֲחוּהִי דִי
יִתְרִיק עַל רִישָׁהּ מִשְׁחָא דְרַבּוּתָא וְדִי קָרִיב יֵת
קֶרֶפֶן לְמַלְבָּשׁ יֵת לְבוּשָׁיָא יֵת רִישָׁהּ לֹא יִרְבִּי
פְּרוּעַ וּלְבוּשׁוּהִי לֹא יִבְזֵעַ: י״ וְעַל כָּל־נִפְשֹׁת מֵת
לֹא יָבֹא לְאֲבָיו וּלְאִמּוֹ לֹא יִפְמָא: וְעַל כָּל־נִפְשֹׁת
מֵת לֹא יָבֹא לְאֲבָיו וּלְאִמּוֹ לֹא יִפְמָא: וְעַל כָּל
נִפְשֹׁת מֵתָא לֹא יִיעוֹל לְאֲבוּהִי וּלְאִמָּהּ לֹא
יִסְתַּאֲב: י״ג וּמִן־הַמִּקְדָּשׁ לֹא יֵצֵא וְלֹא יַחֲלֹל אֶת
מִקְדָּשׁ אֱלֹהִיו כִּי גִזֵּר שְׁמֹן מִשְׁחַת אֱלֹהִיו עָלָיו
אֲנִי יְהוָה: וּמִן־הַמִּקְדָּשׁ לֹא יֵצֵא וְלֹא יַחֲלֹל אֶת
מִקְדָּשׁ אֱלֹהִיו כִּי גִזֵּר שְׁמֹן מִשְׁחַת אֱלֹהִיו עָלָיו אֲנִי
יְהוָה: וּמִן מִקְדָּשָׁא לֹא יִפּוֹק וְלֹא יַחֲלֹל יֵת מִקְדָּשָׁא
דְּאֱלֹהֵי אַרְי כָּלִיל מִשַּׁח רַבּוּתָא דְּאֱלֹהֵי עֲלוּהִי
אֲנִי יְיָ: י״ד וְהָיָה אִשָּׁה בְּבִתּוּלָּהּ יִקַּח: וְהָיָה
אִשָּׁה בְּבִתּוּלָּהּ יִקַּח: וְהָיָה אֶתְמָא בְּכַתְּלָתָהּ
יִסָּב: י״ה אֶלְמָנָה וְגִרּוּשָׁה וְחֻלְלָה זֹנָה אֶת־אֵלָה

א וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵי־מֹשֶׁה אֲמֹר אֶל־הַכֹּהֲנִים בְּנֵי
אַהֲרֹן וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם לְנֶפֶשׁ לֹא־יִטְמָא בְּעַמּוּי:
וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵי־מֹשֶׁה אֲמֹר אֶל־הַכֹּהֲנִים בְּנֵי אַהֲרֹן
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם לְנֶפֶשׁ לֹא־יִטְמָא בְּעַמּוּי: וַאֲמַר יְיָ
לְמֹשֶׁה אֲמַר לְכֹהֲנֵי־בְנֵי אַהֲרֹן וְתִימַר לְהוֹן עַל
מִית לֹא יִסְתַּאֲב בְּעַמָּה: כ' כִּי אִם־לִשְׂאֲרוֹ הַקָּרֵב
אֵלָיו לְאִמּוֹ וּלְאֲבִיו וּלְבָנָו וּלְבֵיתוֹ וּלְאָחָיו: כִּי
אִם־לִשְׂאֲרוֹ הַקָּרֵב אֵלָיו לְאִמּוֹ וּלְאֲבִיו וּלְבָנָו
וּלְבֵיתוֹ וּלְאָחָיו: אֲלֵהוֹן לְקָרִיבָה דְקָרִיב לֹה לְאִמָּה
וּלְאֲבוּהִי וּלְכֹרֶה וּלְכֹרֶתָהּ וּלְאָחוּהִי: ג' וְלֹאֲחֻתּוֹ
הַתְּתוּלָהּ הַקְּרוּבָה אֵלָיו אֲשֶׁר לֹא־הִיָּתָה לְאִישׁ
לֹה יִטְמָא: וְלֹאֲחֻתּוֹ הַתְּתוּלָהּ הַקְּרוּבָה אֵלָיו אֲשֶׁר
לֹא־הִיָּתָה לְאִישׁ לֹה יִטְמָא: וְלֹאֲחֻתָּהּ בְּתֻלָּתָא
דְקָרִיבָא לֹה דִי לֹא תָּוֹת לְגִבּוֹר לֹה יִסְתַּאֲב: ד' לֹא
יִטְמָא בְּעַל בְּעַמּוּי לְהַחֲלוֹ: לֹה יִטְמָא בְּעַל
בְּעַמּוּי לְהַחֲלוֹ: לֹה יִסְתַּאֲב רַבָּא בְּעַמָּה
לֹאֲחֻתָּהּ: ה' לֹא־יִקְרְחוּ קֶרֶחַח בְּרֹאשָׁם וּפָאֵת
זָקָנָם לֹא יִגְלָחוּ וּבִבְשָׂרָם לֹא יִשְׂרְטוּ שְׂרָטָתָא:
לֹא־יִקְרְחוּ קֶרֶחַח בְּרֹאשָׁם וּפָאֵת זָקָנָם לֹא יִגְלָחוּ
וּבִבְשָׂרָם לֹא יִשְׂרְטוּ שְׂרָטָתָא: לֹא יִמְרִטוּן מִרְט
בְּרִישָׁהוֹן וּפָאֵתָא דְדִקְנָהוֹן לֹא יִגְלָחוּן וּבִבְשָׂרָהוֹן
לֹא יִחְבְּלוּן חֲבּוּל: ו' קֹדְשִׁים יִהְיוּ לְאֱלֹהֵיהֶם וְלֹא
יַחֲלֹלוּ שֵׁם אֱלֹהֵיהֶם כִּי אֶת־אִשִּׁי יְהוָה לֶחֶם
אֱלֹהֵיהֶם הֵם מִקְרִיבִים וְהָיוּ קֹדְשִׁים: קֹדְשִׁים יִהְיוּ
לְאֱלֹהֵיהֶם וְלֹא יַחֲלֹלוּ שֵׁם אֱלֹהֵיהֶם כִּי אֶת־אִשִּׁי
יְהוָה לֶחֶם אֱלֹהֵיהֶם הֵם מִקְרִיבִים וְהָיוּ קֹדְשִׁים:
קֹדְשִׁין יִהְיוּ קָדָם אֱלֹהֵהוֹן וְלֹא יַחֲלוּן שְׁמָא
דְּאֱלֹהֵהוֹן אַרְי יֵת קֶרֶפֶן־בְּנֵי דִי קֶרֶפֶן אֱלֹהֵהוֹן אֲנוּן
מִקְרִיבִין וְהָיוּ קֹדְשִׁין: ז' אִשָּׁה זֹנָה וְחֻלְלָה לֹא
יִקְחוּ וְאִשָּׁה גִרּוּשָׁה מֵאִישָׁהּ לֹא יִקְחוּ כִּי־קֹדֶשׁ
הוּא לְאֱלֹהִיו: אִשָּׁה זֹנָה וְחֻלְלָה לֹא יִקְחוּ וְאִשָּׁה
גִרּוּשָׁה מֵאִישָׁהּ לֹא יִקְחוּ כִּי־קֹדֶשׁ הוּא לְאֱלֹהִיו:
אֶתְמָא מְטַעֲיָא וּמִחֻלָּלָא לֹא יִסְבוּן וְאֶתְמָא

לֹא יִקַּח כִּי אִם־בְּתוּלָה מַעֲמִיו יִקַּח אִשָּׁה:
 אֲלֹמְנָה וּגְרוּשָׁה וְחִלְלָה זֹנֶה אֶת־אִלָּה לֹא יִקַּח כִּי
 אִם־בְּתוּלָה מַעֲמִיו יִקַּח אִשָּׁה: אֲרִמְלָא וּמִתְרַכָּא
 וְחִלְיָא מִטְעִיא יֵת אֵלִין לֹא יִסָּב אֵלֶהֶן בְּתִלְתָּא
 מַעֲמָה יִסָּב אַתְמָא: כו וְלֹא־יִחַלֵּל זֶרְעוֹ בְּעַמּוּיוֹ כִּי
 אֲנִי יְהוָה מְקַדְּשׁוֹ: וְלֹא־יִחַלֵּל זֶרְעוֹ בְּעַמּוּיוֹ כִּי אֲנִי
 יְהוָה מְקַדְּשׁוֹ: וְלֹא יִחַל זֶרְעָה בְּעַמָּה אֲרִי אָנָּה יי
 מְקַדְּשָׁה: ס

שני כו וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וַיְדַבֵּר יְהוָה
 אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וּמִלִּיל יי עִם מֹשֶׁה לְמִימְרֵ:
 יי דַּבֵּר אֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר אִישׁ מִזֶּרְעֶךָ לְדֹרֹתָם
 אֲשֶׁר יִהְיֶה בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרָב לְהִקְרִיב לֶחֶם
 אֱלֹהֵיוֹ: דַּבֵּר אֶל־אַהֲרֹן לֵאמֹר אִישׁ מִזֶּרְעֶךָ
 לְדֹרֹתָם אֲשֶׁר יִהְיֶה בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרָב לְהִקְרִיב
 לֶחֶם אֱלֹהֵיוֹ: מִלֵּל עִם אַהֲרֹן לְמִימְרֵ גֹבֵר מִבְּנֵי־
 לְדִרְיָהוֹן דִּי יְהִי בֵּה מוּמָא לֹא יִקְרָב לְקַרְבָּא
 קֹרְבָנָא קֹדֶם אֱלֹהִים: יי כִּי כָל־אִישׁ אֲשֶׁר־בּוֹ מוֹם
 לֹא יִקְרָב אִישׁ עוֹר אוֹ פֶּסֶח אוֹ חֶרֶם אוֹ שְׂרוּעֵ:
 כִּי כָל־אִישׁ אֲשֶׁר־בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרָב אִישׁ עוֹר אוֹ
 פֶּסֶח אוֹ חֶרֶם אוֹ שְׂרוּעֵ: אֲרִי כָל גֹּבֵר דִּי בֵּה
 מוּמָא לֹא יִקְרָב גֹּבֵר עוֹר אוֹ חֲגִיר אוֹ חֲרִים אוֹ
 שְׂרִיעֵ: יי אוֹ אִישׁ אֲשֶׁר־יִהְיֶה בּוֹ שֹׁבֵר רִגְל אוֹ
 שֹׁבֵר יָד: אוֹ אִישׁ אֲשֶׁר־יִהְיֶה בּוֹ שֹׁבֵר רִגְל אוֹ
 שֹׁבֵר יָד: אוֹ גֹבֵר דִּי יְהִי בֵּה תִּבְר רִגְלָא אוֹ תִּבְר
 יָדָא: כ אֲוִיגְבֵן אוֹיֶדֶק אוֹ תִּבְלָל בְּעִיגוֹ אוֹ גִּבֵּל
 אוֹ יִלְפֹת אוֹ מְרוּחַ אֲשָׁד: אֲוִיגְבֵן אוֹיֶדֶק אוֹ
 תִּבְלָל בְּעִיגוֹ אוֹ גִּבֵּל אוֹ יִלְפֹת אוֹ מְרוּחַ אֲשָׁד: אוֹ
 גִּבִּין אוֹ דָּקָא אוֹ חֲלִיז בְּעִיגָה אוֹ גִּרְכֵן אוֹ חֲזִין
 אוֹ מֶרֶס פִּתְדִין: כא כָּל־אִישׁ אֲשֶׁר־בּוֹ מוֹם מִזֶּרְעֵ
 אַהֲרֹן הִכְהֵן לֹא יֵשֶׁשׁ לְהִקְרִיב אֶת־אִשִּׁי יְהוָה
 מוֹם בּוֹ אֶת לֶחֶם אֱלֹהֵיוֹ לֹא יֵשֶׁשׁ לְהִקְרִיב:
 כָּל־אִישׁ אֲשֶׁר־בּוֹ מוֹם מִזֶּרְעֵ אַהֲרֹן הִכְהֵן לֹא יֵשֶׁשׁ
 לְהִקְרִיב אֶת־אִשִּׁי יְהוָה מוֹם בּוֹ אֶת לֶחֶם אֱלֹהֵיוֹ
 לֹא יֵשֶׁשׁ לְהִקְרִיב: כָּל גֹּבֵר דִּי בֵּה מוּמָא מִזֶּרְעָא

דַּעֲהֶרֶן פִּתְנָא לֹא יִקְרָב לְקַרְבָּא יֵת קֹרְבָנָא דִּי?
 מוּמָא בֵּה יֵת קֹרְבֵן אֱלֹהִים לֹא יִקְרָב לְקַרְבָּא:
 כב לֶחֶם אֱלֹהֵיוֹ מְקַדְּשֵׁי הַקִּדְּשִׁים וּמִן־הַקִּדְּשִׁים
 יֹאכֵל: לֶחֶם אֱלֹהֵיוֹ מְקַדְּשֵׁי הַקִּדְּשִׁים וּמִן־
 הַקִּדְּשִׁים יֹאכֵל: קֹרְבֵן אֱלֹהִים מְקַדְּשֵׁי קוֹדֶשִׁיא וּמִן־
 קוֹדֶשִׁיא יִיכֹל: כג אֵךְ אֶל־הַפְּרֻכָּת לֹא יָבֹא
 וְאֶל־הַמִּזְבֵּחַ לֹא יֵשֶׁשׁ בִּימֹם בּוֹ וְלֹא יִחַלֵּל
 אֶת־מְקַדְּשֵׁי כִּי אֲנִי יְהוָה מְקַדְּשָׁם: אֵךְ אֶל־
 הַפְּרֻכָּת לֹא יָבֹא וְאֶל־הַמִּזְבֵּחַ לֹא יֵשֶׁשׁ בִּימֹם בּוֹ
 וְלֹא יִחַלֵּל אֶת־מְקַדְּשֵׁי כִּי אֲנִי יְהוָה מְקַדְּשָׁם: בְּרִם
 לְפִרְכָּתָא לֹא יִיעוֹל וּלְמִדְבָּחָא לֹא יִקְרָב אֲרִי
 מוּמָא בֵּה וְלֹא יִחַל יֵת מְקַדְּשֵׁי אֲרִי אָנָּה יי
 מְקַדְּשָׁהוֹן: כד וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל־אַהֲרֹן וְאֶל־בְּנָיו
 וְאֶל־כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶל־אַהֲרֹן
 וְאֶל־בְּנָיו וְאֶל־כָּל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וּמִלִּיל עִם
 אַהֲרֹן וְעִם בְּנוֹהֵי וְעִם כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: פ א וַיְדַבֵּר
 יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה
 לֵאמֹר: וּמִלִּיל יי עִם מֹשֶׁה לְמִימְרֵ: ד דַּבֵּר אֶל־
 אַהֲרֹן וְאֶל־בְּנָיו וַיְנַזְּרוּ מְקַדְּשֵׁי בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
 וְלֹא יִחַלְלוּ אֶת־שֵׁם קִדְּשֵׁי אֲשֶׁר הֵם
 מְקַדְּשִׁים לִי אֲנִי יְהוָה: דַּבֵּר אֶל־אַהֲרֹן
 וְאֶל־בְּנָיו וַיְנַזְּרוּ מְקַדְּשֵׁי בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִחַלְלוּ
 אֶת־שֵׁם קִדְּשֵׁי אֲשֶׁר הֵם מְקַדְּשִׁים לִי אֲנִי
 יְהוָה: מִלֵּל עִם אַהֲרֹן וְעִם בְּנוֹהֵי וַיִּפְרְשׁוּן
 מְקוֹדְשֵׁיא דְּבָנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִחַלּוּן יֵת שְׁמָא
 דְּקוֹדְשֵׁי דִּי אֲנִין מְקַדְּשִׁין קִדְּמִי אָנָּה יי: ג אֱלֹהִים
 לְדֹרֹתֵיכֶם כָּל־אִישׁ אֲשֶׁר־יִקְרָב מִכָּל־
 זֶרְעֵכֶם אֶל־הַקִּדְּשִׁים אֲשֶׁר יִקְדִּישׁוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
 לַיהוָה וּמִמָּאתָו עָלְיוּ וּנְכַרְתָּה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא
 מִלִּפְנֵי אֲנִי יְהוָה: אֱמַר אֱלֹהִים לְדֹרֹתֵיכֶם כָּל־
 אִישׁ אֲשֶׁר־יִקְרָב מִכָּל־זֶרְעֵכֶם אֶל־הַקִּדְּשִׁים אֲשֶׁר
 יִקְדִּישׁוּ בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל לַיהוָה וּמִמָּאתָו עָלְיוּ וּנְכַרְתָּה
 הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִלִּפְנֵי אֲנִי יְהוָה: אֱמַר לַהוֹן לְדִרְכִּיוֹן
 כָּל גֹּבֵר דִּי יִקְרָב מִכָּל בְּנִיכּוֹן לְקוֹדְשֵׁיא דִּי

יִקְדָּשׁוֹן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל קָדָם יי וְסִאכְתָּה עֲלוּהִי
וְיִשְׁתַּיִּצִי אִנְשָׁא הֵהִיא מִן קָדְמִי אָנָּה יי: ד' אִישׁ
אִישׁ מִזֶּרַע אֶהְרֹן וְהוּא צְרוּעַ אוֹ זָב בַּקְדָּשִׁים
לֹא יֵאכֹל עַד אֲשֶׁר יִטְהַר וְהִנָּגַל בְּכָל־טָמְאָה
נֶפֶשׁ אוֹ אִישׁ אֲשֶׁר־תִּצָּא מִמֶּנּוּ שִׁכְבַּת־זֶרַע:
אִישׁ אִישׁ מִזֶּרַע אֶהְרֹן וְהוּא צְרוּעַ אוֹ זָב בַּקְדָּשִׁים
לֹא יֵאכֹל עַד אֲשֶׁר יִטְהַר וְהִנָּגַל בְּכָל־טָמְאָה־נֶפֶשׁ
אוֹ אִישׁ אֲשֶׁר־תִּצָּא מִמֶּנּוּ שִׁכְבַּת־זֶרַע: גִּבֹר גִּבֹר
מִזֶּרַע דָּאֶהְרֹן וְהוּא סִגִּיר אוֹ דָּאִיב בַּקּוֹדֶשִׁיא לֹא
יִיכּוֹל עַד דִּי יִדְפִי וְדִיקְרַב בְּכָל טָמֵא נֶפֶשָׁא או
גִּבֹר דִּי תִפּוֹק מִנָּה שִׁכְבַּת זֶרַע: ה' אוֹ־אִישׁ אֲשֶׁר
יִזַּע בְּכָל־שֶׁרֶץ אֲשֶׁר יִטְמָאוּ־לוֹ אוֹ בְּאֶדָם אֲשֶׁר
יִטְמָאוּ־לוֹ לְכָל טָמְאָתוֹ: אוֹ־אִישׁ אֲשֶׁר יִזַּע
בְּכָל־שֶׁרֶץ אֲשֶׁר יִטְמָאוּ־לוֹ אוֹ בְּאֶדָם אֲשֶׁר יִטְמָא־
לוֹ לְכָל טָמְאָתוֹ: אוֹ גִבֹר דִּי יִקְרַב בְּכָל רִחְשָׁא דִּי
יִסְתָּאֵב לֵה אוֹ בְּאִנְשָׁא דִּי יִסְתָּאֵב לֵה לְכָל
סִאכְתָּה: ו' גִּפְשׁ אֲשֶׁר תִּנְעַבְּוּ וְטָמְאָה עַד־
הָעֶרֶב וְלֹא יֵאכֹל מִן־הַקְדָּשִׁים כִּי אִם־רִחֵץ
בִּשְׁוֹר בָּמִים: גִּפְשׁ אֲשֶׁר תִּנְעַבְּוּ וְטָמְאָה עַד־
הָעֶרֶב וְלֹא יֵאכֹל מִן־הַקְדָּשִׁים כִּי אִם־רִחֵץ בִּשְׁוֹר
בָּמִים: אָנָּשׁ דִּי יִקְרַב בֵּה וְיִהִי מְסָאֵב עַד רִמְשָׁא
וְלֹא יִיכּוֹל מִן קוֹדֶשִׁיא אֲלֵהֶן אֶסְחִי בִשְׂרָה בְּמִיא:
ז' וְכָא הִשְׁמִשׁ וְיִטְהַר וְאַחֲרֵי יֵאכֹל מִן־הַקְדָּשִׁים
כִּי לַחְמוֹ הוּא: וְכָא הִשְׁמִשׁ וְיִטְהַר וְאַחֲרֵי יֵאכֹל
מִן־הַקְדָּשִׁים כִּי לַחְמוֹ הוּא: וּבְמַעַל שְׂמֵשָׁא וְיִדְפִי
וּבִתֵּר בֶּן יִיכּוֹל מִן קוֹדֶשִׁיא אֲרִי לַחְמָה הוּא:
ח' גִּבְלָה וְיִרְפָּה לֹא יֵאכֹל לְטָמְאָה־בֵּה אֲנִי יְהוָה:
גִּבְלָה וְיִרְפָּה לֹא יֵאכֹל לְטָמְאָה־בֵּה אֲנִי יְהוָה:
גִּבְלָה וְיִרְפָּה לֹא יֵאכֹל לְטָמְאָה־בֵּה אֲנִי יְהוָה:
ט' וְשִׁמְרוּ אֶת־מִשְׁמֶרְתִּי וְלֹא־יִשְׂאוּ עָלָיו חֲטָא
וּמָתוּ בּוֹ כִּי יִחַלְלֻהוּ אֲנִי יְהוָה מְקַדָּשִׁים: וְשִׁמְרוּ
אֶת־מִשְׁמֶרְתִּי וְלֹא־יִשְׂאוּ עָלָיו חֲטָא וּמָתוּ בּוֹ כִּי
יִחַלְלֻהוּ אֲנִי יְהוָה מְקַדָּשִׁים: וְיִשְׁרוּן יֵת מִטְרַת
מִימְרִי וְלֹא יִקְבְּלוּן עֲלוּהִי חֹזָא וּיְמוֹתוֹן בֵּה אֲרִי

יִחַלְלֵה אָנָּה יי מְקַדָּשֵׁהוֹן: י' וְכָל־זֶרַח לֹא־יֵאכֹל
קָדֵשׁ תּוֹשֵׁב בְּתֵן וְשִׁכִּיר לֹא־יֵאכֹל קָדֵשׁ: וְכָל־זֶרַח
לֹא־יֵאכֹל קָדֵשׁ תּוֹשֵׁב בְּתֵן וְשִׁכִּיר לֹא־יֵאכֹל קָדֵשׁ:
וְכָל חִלּוּנִי לֹא יִיכּוֹל קוֹדֶשָׁא תּוֹתְבָא דְכִהְנָא
וְאִגִּירָא לֹא יִיכּוֹל קוֹדֶשָׁא: יא' וְכִהֵן כִּי־יִקְנֶה נֶפֶשׁ
קִנְיָן בְּסָפּוֹ הוּא יֵאכֹל בּוֹ וְיִלִּיד בֵּיתוֹ הֵם יֵאכְלוּ
בְּלַחְמוֹ: וְכִהֵן כִּי־יִקְנֶה נֶפֶשׁ קִנְיָן בְּסָפּוֹ הוּא יֵאכֹל
בּוֹ וְיִלִּיד בֵּיתוֹ הֵם יֵאכְלוּ בְּלַחְמוֹ: וְכִהֵן אֲרִי יִקְנִי
נֶפֶשׁ קִנְיָן בְּסָפָה הוּא יִיכּוֹל בֵּה וְיִלִּיד בֵּיתָה אֲנוּן
יִיכְלוּן בְּלַחְמָה: יב' וְכִתְּבֵהֶן כִּי תִהְיֶה לְאִישׁ זֶר
הוּא בְּתֵרוּמַת הַקְדָּשִׁים לֹא תֵאכֹל: וְכִתְּבֵהֶן
כִּי תִהְיֶה לְאִישׁ זֶר הוּא בְּתֵרוּמַת הַקְדָּשִׁים לֹא
תֵאכֹל: וְכִתְּבֵהֶן אֲרִי תִהִי לְגִבֹר חִלּוּנִי הִיא
בְּאֶפְרָשׁוֹת קוֹדֶשִׁיא לֹא תִיכּוֹל: יג' וְכִתְּבֵהֶן כִּי
תִהְיֶה אֱלֻמְנָה וְגִירוּשָׁה וְזֹרַע אֵין לָהּ וְשִׁבָּה
אֶל־בֵּית אֲבִיהָ בְּנִעֻרֶיהָ מִלַּחַם אֲבִיהָ תֵאכֹל
וְכָל־זֶרַח לֹא־יֵאכֹל בּוֹ: וְכִתְּבֵהֶן כִּי תִהְיֶה אֱלֻמְנָה
וְגִירוּשָׁה וְזֹרַע אֵין לָהּ וְשִׁבָּה אֶל־בֵּית אֲבִיהָ
בְּנִעֻרֶיהָ מִלַּחַם אֲבִיהָ תֵאכֹל וְכָל־זֶרַח לֹא־יֵאכֹל בּוֹ:
יד' וְכִתְּבֵהֶן אֲרִי תִהִי אֶרְמֵלָא וּמִתְרַכָּא וְכִר לִית לָהּ
וְתִתּוּב לְבֵית אֲבוּהָ כְּרִבִּיתִתְהָ מִלַּחְמָא דְאֲבוּהָ
תִיכּוֹל וְכָל חִלּוּנִי לֹא יִיכּוֹל בֵּה: טו' וְאִישׁ כִּי־יֵאכֹל
קָדֵשׁ בְּשִׁנְגָּה וְיִסֵּף חֲמִשִּׁיתוֹ עָלָיו וְנָתַן לַפְּהֵן
אֶת־הַקְדָּשׁ: וְאִישׁ כִּי־יֵאכֹל קָדֵשׁ בְּשִׁנְגָּה וְיִסֵּף
חֲמִשִּׁיתוֹ עָלָיו וְנָתַן לַפְּהֵן אֶת־הַקְדָּשׁ: וְגִבֹר אֲרִי
יִיכּוֹל קוֹדֶשָׁא בְּשִׁלּוֹ וְיִסֵּף חֲמִשָּׁה עֲלוּהִי וְיִתֵּן
לְכִהְנָא יֵת קוֹדֶשָׁא: טז' וְלֹא יִחַלְלוּ אֶת־קְדָּשִׁי בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל אֶת אֲשֶׁר־יְרִימוּ לַיהוָה: וְלֹא יִחַלְלוּ
אֶת־קְדָּשִׁי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת אֲשֶׁר־יְרִימוּ לַיהוָה:
יז' וְלֹא יִחַלּוּן יֵת קוֹדֶשִׁיא דְבְנֵי יִשְׂרָאֵל יֵת דִּי
יִפְרִשׁוּן קָדָם יי: טז' וְהִשְׂיָאוּ אוֹתָם עֹון אֲשִׁמָּה
בְּאֲכָלָם אֶת־קְדָּשֵׁיהֶם כִּי אֲנִי יְהוָה מְקַדָּשִׁים:
יח' וְהִשְׂיָאוּ אוֹתָם עֹון אֲשִׁמָּה בְּאֲכָלָם אֶת־קְדָּשֵׁיהֶם
כִּי אֲנִי יְהוָה מְקַדָּשִׁים: וְיִקְבְּלוּן עֲלֵיהֶן עֲוֹן

חובין במיכלהון בסוואבא ית קודשיהון ארי אנא
י: מקדשהון: פ

שליש י: וידבר יהוה אל־משה לאמר: וידבר
יהוה אל־משה לאמר: ומליל י: עם משה
למימר: י: דבר אל־אֶהרֹן ואל־בְנָיו ואל־כָּל־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל ואמרת אֲלֵהֶם אִישׁ אִישׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל
ומן־הַגֵּר בְּיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִקְרִיב קָרְבָּנוּ לְכָל־
נִדְרֵיהֶם וּלְכָל־נִדְבוֹתָם אֲשֶׁר־יִקְרִיבוּ לַיהוָה
לַעֲלֹה: דבר אל־אֶהרֹן ואל־בְנָיו ואל־כָּל־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל ואמרת אֲלֵהֶם אִישׁ אִישׁ מִבֵּית יִשְׂרָאֵל
ומן־הַגֵּר בְּיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יִקְרִיב קָרְבָּנוּ לְכָל־נִדְרֵיהֶם
וּלְכָל־נִדְבוֹתָם אֲשֶׁר־יִקְרִיבוּ לַיהוָה לַעֲלֹה: מלל
עם אֶהרֹן ועם בְּנוֹהֵי וְעַם כָּל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְתִמַּר
לְהוֹן גֹּבֵר גֹּבֵר מִבֵּית יִשְׂרָאֵל וּמִן גִּיּוֹרָא בְּיִשְׂרָאֵל
דִּי יִקְרֵב קָרְבָּנָה לְכָל נִדְרֵיהוֹן וּלְכָל נִדְבָתְהוֹן דִּי
יִקְרְבוּן קָדָם י: לַעֲלֹתָ: י: לְרַצְנֵכֶם תָּמִים זָכָר
בַּבֶּקֶר בַּכְּשָׁבִים וּבַעֲזִים: לְרַצְנֵכֶם תָּמִים זָכָר
בַּבֶּקֶר בַּכְּשָׁבִים וּבַעֲזִים: לְרַצְנָא לְכוֹן שְׁלִים
דְּכוּרָא בְּתוּרֵי בְּאִמְרֵיָא וּבַעֲזֵיָא: כָּל אֲשֶׁר־יָבוּ
מוֹם לֹא תִקְרִיבוּ בִּי־לֹא לְרַצּוֹן יְהוָה לָכֶם: כָּל
אֲשֶׁר־יָבוּ מוֹם לֹא תִקְרִיבוּ בִּי־לֹא לְרַצּוֹן יְהוָה
לָכֶם: כָּל דִּי בַּה מוּמָא לֹא תִקְרְבוּן אַרְי לֹא
לְרַצְנָא יְהִי לְכוֹן: כֹּא וְאִישׁ בִּי־יִקְרִיב זִבְחֵי
שְׁלָמִים לַיהוָה לְפִלֵּא־נִדֵּר אוֹ לְנִדְבָה בַּבֶּקֶר אוֹ
בַּצָּאן תָּמִים יְהוָה לְרַצּוֹן כָּל־מוֹם לֹא יְהִי־בּוּ:
וְאִישׁ בִּי־יִקְרִיב זִבְחֵי־שְׁלָמִים לַיהוָה לְפִלֵּא־נִדֵּר אוֹ
לְנִדְבָה בַּבֶּקֶר אוֹ בַּצָּאן תָּמִים יְהוָה לְרַצּוֹן כָּל־מוֹם
לֹא יְהִי־בּוּ: וְגֹבֵר אַרְי יִקְרֵב נִכְסֵת קוּדְשִׁיָּא קָדָם
י: לְפָרְשָׁא נִדְרָא אוֹ לְנִדְבָתָא בְּתוּרֵי אוֹ בַּעֲנָא
שְׁלִים יְהִי לְרַצְנָא כָּל מוּמָא לֹא יְהִי בַּה: כֹּא עֲוֹרָתָ
אוֹ שְׂבוּר אוֹ־חֲרוּץ אוֹ־יִפְלֵת אוֹ גֵּרֵב אוֹ יִלְפֵת
לֹא־תִקְרִיבוּ אֵלָּה לַיהוָה וְאִשָּׁה לֹא־תִתְּנוּ מֵהֶם
עַל־הַמִּזְבֵּחַ לַיהוָה: עֲוֹרָתָ אוֹ שְׂבוּר אוֹ־חֲרוּץ
אוֹ־יִפְלֵת אוֹ גֵּרֵב אוֹ יִלְפֵת לֹא־תִקְרִיבוּ אֵלָּה

לַיהוָה וְאִשָּׁה לֹא־תִתְּנוּ מֵהֶם עַל־הַמִּזְבֵּחַ לַיהוָה:
עוֹר אוֹ תְּבִיר אוֹ פְּסִיק אוֹ יִפְלֵן אוֹ גֵּרֵב אוֹ חֲזוֹן
לֹא תִקְרְבוּן אֵלֶיךָ קָדָם י: וְקָרְבָּנָא לֹא תִתְּנוּן
מִנְהוֹן עַל מִדְבַּחַת קָדָם י: כֹּא וְשׂוֹר וְשָׁה שְׂרוּעַ
וְקָלוּט נִדְבָה תַעֲשֶׂה אֹתוֹ וּלְנִדֵּר לֹא יִרְצָה:
וְשׂוֹר וְשָׁה שְׂרוּעַ וְקָלוּט נִדְבָה תַעֲשֶׂה אֹתוֹ וּלְנִדֵּר
לֹא יִרְצָה: וְתוֹר וְאִמֵּר יְתִיר וְחִסִּיר נִדְבָתָא תַעֲבֹד
יְתִי וּלְנִדְרָא לֹא יְהִי לְרַצְנָא: כֹּא וּמַעֲוֹד וְכַתּוּת
וְנִתּוּק וְכַרּוּת לֹא תִקְרִיבוּ לַיהוָה וּבְאַרְצְכֶם לֹא
תַעֲשׂוּ: וּמַעֲוֹד וְכַתּוּת וְנִתּוּק וְכַרּוּת לֹא תִקְרִיבוּ
לַיהוָה וּבְאַרְצְכֶם לֹא תַעֲשׂוּ: וְדִי מְרִיס וְדִי רְסִיס
וְדִי שְׁלִיף וְדִי גִזִּיר לֹא תִקְרְבוּן קָדָם י: וּבְאַרְצְכֶם
לֹא תַעֲבֹדוּן: כֹּא וּמִיָּד בִּן־זָכָר לֹא תִקְרִיבוּ אֶת־
לֶחֶם אֱלֹהֵיכֶם מִכָּל־אֵלֶּה בִּי מִשְׁחַתֶּם בָּהֶם
מוֹם בָּם לֹא יִרְצוּ לָכֶם: וּמִיָּד בִּן־זָכָר לֹא תִקְרִיבוּ
אֶת־לֶחֶם אֱלֹהֵיכֶם מִכָּל־אֵלֶּה בִּי מִשְׁחַתֶּם בָּהֶם
מוֹם בָּם לֹא יִרְצוּ לָכֶם: וּמִן בֵּר עֲמִמִּין לֹא
תִקְרְבוּן יְת קָרְבָּן אֱלֹהֵיכֶם מִכָּל אֵלֶיךָ אַרְי
חַבּוּלָהוֹן בְּהוֹן מוּמָא בְּהוֹן לֹא לְרַצְנָא יְהוֹן
לְכוֹן: כֹּא וְיִדְבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וְיִדְבֵּר
יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וּמִלִּיל י: עַם מֹשֶׁה
לְמִימָר: כֹּא וְשׂוֹר אוֹ־כֶשֶׁב אוֹ־עֹז בִּי יוֹלֵד וְהָיָה
שְׂבַעַת יָמִים תַּחַת אֲמֹן וּמִיּוֹם הַשְּׁמִינִי וְהָלָאָה
יִרְצָה לְקָרְבָּן אִשָּׁה לַיהוָה: שׂוֹר אוֹ־כֶשֶׁב אוֹ־עֹז
בִּי יוֹלֵד וְהָיָה שְׂבַעַת יָמִים תַּחַת אֲמֹן וּמִיּוֹם
הַשְּׁמִינִי וְהָלָאָה יִרְצָה לְקָרְבָּן אִשָּׁה לַיהוָה: תוֹר
אוֹ אִמֵּר אוֹ עֹז אַרְי יְחִילִיד וְהָיָה שְׂבַעַת יוֹמִין
בְּתֵר אִמָּה וּמִיּוֹמָא תְּמִינָאָה וְהָלָא יִתְרַעֵי לְקָרְבָּא
קָרְבָּנָא קָדָם י: כֹּא וְשׂוֹר אוֹ־שָׁה אֹתוֹ וְאֶת־בְּנָיו
לֹא תַעֲשֶׂה בְּיוֹם אֶחָד: וְשׂוֹר אוֹ־שָׁה אֹתוֹ
וְאֶת־בְּנָיו לֹא תַעֲשֶׂה בְּיוֹם אֶחָד: וְתוֹרָתָ אוֹ
שִׁיתָא לָּה וְלִבְרָה לֹא תַפְסוֹן בְּיוֹמָא חַד: כֹּא וְכִי־
תוֹבְחוּ זִבְחֵי־תוֹדָה לַיהוָה לְרַצְנֵכֶם תוֹבְחוּ:
וְכִי־תוֹבְחוּ זִבְחֵי־תוֹדָה לַיהוָה לְרַצְנֵכֶם תוֹבְחוּ:

וארי תכסון נכסת תודתא קדם יי לרעוא לכוֹן
תפסנא: ל ביום ההוא יאכל לא־תותירו מִמֶּנּוּ
עד־בֶּקֶר אֲנִי יְהוָה: ביום ההוא יאכל לא־תותירו
מִמֶּנּוּ עד־בֶּקֶר אֲנִי יְהוָה: ביוֹמָא הַהוּא יִתְאַכַּל לֹא
תשאֲרוּן מִנֶּה עד צפרא אָנָּה יי: לא ושמרתם
מצותי ועשיתם אתם אֲנִי יְהוָה: ושמרתם
מצותי ועשיתם אתם אֲנִי יְהוָה: ותשרון פקודי
ותעבדון יתהון אָנָּה יי: לֹא תחללוּ אֶת־שֵׁם
קִדְשִׁי וְנִקְדַּשְׁתִּי בַתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי יְהוָה
מִקְדְּשֵׁכֶם: וְלֹא תחללוּ אֶת־שֵׁם קִדְשִׁי וְנִקְדַּשְׁתִּי
בַתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי יְהוָה מִקְדְּשֵׁכֶם: וְלֹא
תחללון ית שְׁמָא דְקוּדְשִׁי וְאִתְקַדַּשׁ בְּגוֹ בְנֵי
יִשְׂרָאֵל אָנָּה יי מִקְדְּשִׁכֶּן: לֹא הַמוֹצִיא אֶתְכֶם
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְהוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה:
הַמוֹצִיא אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְהוֹת לָכֶם
לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה: דאפיק יתכון מארעא
דמִצְרַיִם לְמַהְיֵי לְכוֹן לֹאֲלֵהָ אָנָּה יי: פ

רבי א וידבר יהוה אל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וידבר יהוה
אל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: ומליל יי עם מֹשֶׁה לְמִימֶר:
דִּבֶּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם מוֹעֲדֵי
יְהוָה אֲשֶׁר־תִּקְרְאוּ אֹתָם מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֵלֶּה
הֵם מוֹעֲדֵי: דִּבֶּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם
מוֹעֲדֵי יְהוָה אֲשֶׁר־תִּקְרְאוּ אֹתָם מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֵלֶּה
הֵם מוֹעֲדֵי: מליל עם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְתִימַר לְהוֹן
מוֹעֲדֵי דִּי תַעֲרַעֲוֹן יִתְהוֹן מַעֲרַעֵי קִדִּישׁ אֵלֶּיִן
אֲנֹנ מוֹעֲדֵי: ג שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה
וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת שַׁבְתוֹן מִקְרָא־קֹדֶשׁ כָּל־
מְלָאכָה לֹא תַעֲשׂוּ שַׁבַּת הוּא לִיהוָה בְּכָל
מוֹשְׁבֹתֵיכֶם: שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה וּבַיּוֹם
הַשְּׁבִיעִי שַׁבַּת שַׁבְתוֹן מִקְרָא־קֹדֶשׁ כָּל־מְלָאכָה לֹא
תַעֲשׂוּ שַׁבַּת הוּא לִיהוָה בְּכָל מוֹשְׁבֹתֵיכֶם: שְׁתָּא
יוֹמִין תַּתְּעַבְד עֲבִידָא וּבְיוֹמָא שְׁבִיעָאָה שַׁבַּת
שַׁבְתָּא מַעֲרַע קִדִּישׁ כָּל עֲבִידָא לֹא תַעֲבִדוֹן
שַׁבְתָּא הִיא קִדִּישׁ יי בְּכָל מוֹתְבִיכֶן: פ הֲאֵלֶּה

מוֹעֲדֵי יְהוָה מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֲשֶׁר־תִּקְרְאוּ אֹתָם
בְּמוֹעֲדָם: אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְהוָה מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֲשֶׁר־
תִּקְרְאוּ אֹתָם בְּמוֹעֲדָם: אֵלֶּיִן מוֹעֲדֵי דִי מַעֲרַעֵי
קִדִּישׁ דִּי תַעֲרַעֲוֹן יִתְהוֹן בְּזַמְנֵיהוֹן: ה בַּחֲדָשׁ
הָרִאשׁוֹן בְּאַרְבַּעַה עָשָׂר לַחֲדָשׁ בֵּין הָעֲרֻבִים
פֶּסַח לִיהוָה: בַּחֲדָשׁ הָרִאשׁוֹן בְּאַרְבַּעַה עָשָׂר
לַחֲדָשׁ בֵּין הָעֲרֻבִים פֶּסַח לִיהוָה: בִּירְחָא קִדְמָאָה
בְּאַרְבַּעַת עָשָׂר לִירְחָא בֵּין שְׁמִשָּׁא פֶּסַחָא קִדִּישׁ
יי: וּבַחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֲדָשׁ הִזֶּה חֵג
הַמִּצּוֹת לִיהוָה שִׁבְעַת יָמִים מִצּוֹת תֹּאכְלוּ:
וּבַחֲמִשָּׁה עָשָׂר יוֹם לַחֲדָשׁ הִזֶּה חֵג הַמִּצּוֹת לִיהוָה
שִׁבְעַת יָמִים מִצּוֹת תֹּאכְלוּ: וּבַחֲמִשַּׁת עָשָׂר
יוֹמָא לִירְחָא הַדִּין חֲצָא דְפִטְרִיָּא קִדִּישׁ יי שְׁבַעַא
יוֹמִין פִּטְרִי תִיכְלוּן: וּבַיּוֹם הָרִאשׁוֹן מִקְרָא־
קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלָאכָתָא עֲבִידָה לֹא תַעֲשׂוּ:
בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן מִקְרָא־קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל־מְלָאכָתָא
עֲבִידָה לֹא תַעֲשׂוּ: בְּיוֹמָא קִדְמָאָה מַעֲרַע קִדִּישׁ
יְהִי לְכוֹן כָּל עֲבִידָת פִּלְחָן לֹא תַעֲבִדוֹן:
ה וְהִקְרַבְתֶּם אִשָּׁה לִיהוָה שִׁבְעַת יָמִים בַּיּוֹם
הַשְּׁבִיעִי מִקְרָא־קֹדֶשׁ כָּל־מְלָאכָתָא עֲבִידָה לֹא
תַעֲשׂוּ: וְהִקְרַבְתֶּם אִשָּׁה לִיהוָה שִׁבְעַת יָמִים בַּיּוֹם
הַשְּׁבִיעִי מִקְרָא־קֹדֶשׁ כָּל־מְלָאכָתָא עֲבִידָה לֹא
תַעֲשׂוּ: וְהִקְרַבְתֶּם קֶרֶבָּנָא קִדִּישׁ יי שְׁבַעַא יוֹמִין
בְּיוֹמָא שְׁבִיעָאָה מַעֲרַע קִדִּישׁ כָּל עֲבִידָת פִּלְחָן
לֹא תַעֲבִדוֹן: פ וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר:
וידבר יהוה אל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: ומליל יי עם מֹשֶׁה
לְמִימֶר: יִדְבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם
כִּי־תִבְאוּ אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָכֶם
וְקִצְרְתֶּם אֶת־קִצְיָהּ וְהִבֵּאתֶם אֶת־עֹמֶר
רֹאשִׁית קִצְיֹכֶם אֶל־הַכֹּהֵן: דִּבֶּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי־תִבְאוּ אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן
לָכֶם וְקִצְרְתֶּם אֶת־קִצְיָהּ וְהִבֵּאתֶם אֶת־עֹמֶר
רֹאשִׁית קִצְיֹכֶם אֶל־הַכֹּהֵן: מליל עם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְתִימַר לְהוֹן אַרִי תַעֲלוֹן לְאַרְעָא דִּי אָנָּה יְהִב לְכוֹן

וּתְחַדְדוּן יֵת חֲצֵדָה וּתִיתוּן יֵת עוֹמְרָא רִישׁ
חֲצֵדְכוֹן לֹות פִּהְנָא: י' וְהִנֵּי אֶתְהַעְמַר לִפְנֵי
יְהוָה לְרַצְנֹכְךָ מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת וְנִיפְנוּ הַכְּהֵן:
וְהִנֵּי אֶתְהַעְמַר לִפְנֵי יְהוָה לְרַצְנֹכְךָ מִמַּחֲרַת
הַשַּׁבָּת וְנִיפְנוּ הַכְּהֵן: וִירִים יֵת עוֹמְרָא קֳדָם יי'
לְרַצְוָא לְכוֹן מִבֶּתֶר יוֹמָא טְבָא יְרִמְנָה פִּהְנָא:
י' וְעֵשִׂיתֶם בְּיוֹם הַנִּיפְכְּכֶם אֶתְהַעְמַר פִּבֶּשׁ
תְּמִים בִּין שְׁנֵתוֹ לַעֲלָה לִיהוָה: וְעֵשִׂיתֶם בְּיוֹם
הַנִּיפְכְּכֶם אֶתְהַעְמַר פִּבֶּשׁ תְּמִים בִּין שְׁנֵתוֹ לַעֲלָה
לִיהוָה: וְתַעֲבְדוּן בְּיוֹמָא דְאַרְמוּתְכוֹן יֵת עוֹמְרָא
אִמְר שְׁלִים בַּר שְׁתָּה לַעֲלָתָא קֳדָם יי': י' וּמִנְחָתוֹ
שְׁנֵי עֶשְׂרִים סֵלֹת בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן אִשָּׁה לִיהוָה
רִיחַ נִיחַח וְנִסְפּוּ יין רְבִיעֵת הֵהִין: וּמִנְחָתוֹ שְׁנֵי
עֶשְׂרִים סֵלֹת בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן אִשָּׁה לִיהוָה רִיחַ
נִיחַח וְנִסְפּוּ יין רְבִיעֵת הֵהִין: וּמִנְחָתָה תְּרִין
עֶשְׂרִינִין סֵלֹתָ דְפִילָא בְּמִשַּׁח קֳרִבְנָא קֳדָם יי'
לְאַתְקַבְּלָא בְּרַצְוָא וְנִסְפָּה חֲמֵרָא רְבַעַת הִינָא:
י' וְלֶחֶם וְקֹלִי וְכִרְמָל לֹא תֹאכְלוּ עַד־עֶצֶם הַיּוֹם
הַזֶּה עַד הִבְיֵאתֶם אֶת־קֶרְבֶּן אֱלֹהֵיכֶם חֲקַת
עוֹלָם לְדִרְתֵּיכֶם בְּכָל מִשְׁבְּתֵיכֶם: וְלֶחֶם וְקֹלִי
וְכִרְמָל לֹא תֹאכְלוּ עַד־עֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה עַד
הִבְיֵאתֶם אֶת־קֶרְבֶּן אֱלֹהֵיכֶם חֲקַת עוֹלָם לְדִרְתֵּיכֶם
בְּכָל מִשְׁבְּתֵיכֶם: וְלֶחֶם וְקֹלִי וּפְרוּכֹן לֹא תִיכְלוּן
עַד כֶּרֶן יוֹמָא הַדִּין עַד אִתּוֹאִיכוֹן יֵת קֶרְבֶּן
אַלְהֵכוֹן קִים עֲלֶם לְדִרְכִּיכוֹן בְּכָל מוֹתְבְּנִיכוֹן: ס
י' וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת מִיּוֹם
הִבְיֵאתֶם אֶתְהַעְמַר הַתְּנוּפָה שִׁבְעַת שַׁבָּתוֹת
תְּמִימוֹת תְּהִיִּינָה: וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת
מִיּוֹם הִבְיֵאתֶם אֶתְהַעְמַר הַתְּנוּפָה שִׁבְעַת שַׁבָּתוֹת
תְּמִימוֹת תְּהִיִּינָה: וְתַמְנוּן לְכוֹן מִבֶּתֶר יוֹמָא טְבָא
מִיּוֹם אִתּוֹאִיכוֹן יֵת עוֹמְרָא דְאַרְמוּתָא שִׁבְעָא
שְׁבוּעִין שְׁלִמִין יְהוֹזִין: י' עַד מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת
הַשְּׁבִיעִית תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה
חֲדָשָׁה לִיהוָה: עַד מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת הַשְּׁבִיעִית

תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה חֲדָשָׁה
לִיהוָה: עַד מִבֶּתֶר שְׁבוּעָתָא שְׁבִיעֵתָא תַּמְנוּן
חֲמִשִּׁין יוֹמִין וְהִקְרַבְכוֹן מִנְחָתָא חֲדָשָׁא קֳדָם יי':
י' מִמּוֹשְׁבַתֵיכֶם תִּבְיֹאוּ | לֶחֶם תְּנוּפָה שְׁתִּים
שְׁנֵי עֶשְׂרִים סֵלֹת תְּהִיִּינָה חֲמִין תִּאֲפִינָה
בְּפוּרִים לִיהוָה: מִמּוֹשְׁבַתֵיכֶם תִּבְיֹאוּ | לֶחֶם
תְּנוּפָה שְׁתִּים שְׁנֵי עֶשְׂרִים סֵלֹת תְּהִיִּינָה חֲמִין
תִּאֲפִינָה בְּפוּרִים לִיהוָה: מִמּוֹתְבְּנִיכוֹן תִּיתוּן לֶחֶם
אַרְמוּתָא תְּרִין (גִּרְצִין) תְּרִין עֶשְׂרִינִין סֵלֹתָ
יְהוֹזִין חֲמִיעַ יִתְאַפֵּין בְּפוּרִין קֳדָם יי': י' וְהִקְרַבְתֶּם
עַל־לֶחֶם שִׁבְעַת כִּבְשִׁים תְּמִימִם בְּנֵי שְׁנָה
וּפַר בֶּן־בָּקָר אֶחָד וְאֵילָם שְׁנַיִם יִהְיוּ עֹלָה
לִיהוָה וּמִנְחָתֶם וְנִסְפִּיהֶם אִשָּׁה רִיחַ־נִיחַח
לִיהוָה: וְהִקְרַבְתֶּם עַל־לֶחֶם שִׁבְעַת כִּבְשִׁים
תְּמִימִם בְּנֵי שְׁנָה וּפַר בֶּן־בָּקָר אֶחָד וְאֵילָם שְׁנַיִם
יִהְיוּ עֹלָה לִיהוָה וּמִנְחָתֶם וְנִסְפִּיהֶם אִשָּׁה רִיחַ־
נִיחַח לִיהוָה: וְהִקְרַבְכוֹן עַל לֶחֶמָא שִׁבְעָא אֲמִרִין
שְׁלִמִין בְּנֵי שְׁנָא וְתוֹר בַּר תּוֹרִי חַד וְדִכְרִין תְּרִין
יְהוֹן עֲלָתָא קֳדָם יי' וּמִנְחָתְהוֹן וְנִסְפִּיהוֹן קֶרְבֶּן
דְּמִתְקַבְּלָא בְּרַצְוָא קֳדָם יי': י' וְעֵשִׂיתֶם שְׁעִיר־
עִזִּים אֶחָד לְחַטָּאת וּשְׁנֵי כִבְשִׁים בְּנֵי שְׁנָה
לְזִבַּח שְׁלָמִים: וְעֵשִׂיתֶם שְׁעִיר־עִזִּים אֶחָד
לְחַטָּאת וּשְׁנֵי כִבְשִׁים בְּנֵי שְׁנָה לְזִבַּח שְׁלָמִים:
וְתַעֲבְדוּן צִפִּיר בַּר עִזִּי חַד לְחַטָּאתָא וְתִרִין
אֲמִרִין בְּנֵי שְׁנָא לְנִכְסַת קוּדְשִׁיא: י' וְהִנֵּי
הַכְּהֵן | אַתֶּם עַל־לֶחֶם הַכִּפָּרִים תְּנוּפָה לִפְנֵי
יְהוָה עַל־שְׁנֵי כִבְשִׁים קֹדֶשׁ יִהְיוּ לִיהוָה לִכְהֵן:
וְהִנֵּי הַכְּהֵן | אַתֶּם עַל־לֶחֶם הַכִּפָּרִים תְּנוּפָה לִפְנֵי
יְהוָה עַל־שְׁנֵי כִבְשִׁים קֹדֶשׁ יִהְיוּ לִיהוָה לִכְהֵן:
וִירִים פִּהְנָא יְתַהוֹן עַל לֶחֶם בְּפוּרִיא אַרְמוּתָא
קֳדָם יי' עַל תְּרִין אֲמִרִין קוּדְשָׁא יְהוֹן קֳדָם יי'
לִכְהֵנָא: י' כֹּא וּקְרֵאתֶם בְּעֶצֶם | הַיּוֹם הַזֶּה מִקְרָא
קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם פְּלִמְלֵאכַת עֲבָדָה לֹא תַעֲשׂוּ
חֲקַת עוֹלָם בְּכָל־מוֹשְׁבַתֵיכֶם לְדִרְתֵיכֶם:

וּקְרָאתֶם בַּעֲצָם | הַיּוֹם הַזֶּה מִקְרֵא־קֹדֶשׁ יְהוָה
לָכֶם כָּל־מְלֹאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ חֻקַּת עוֹלָם
בְּכָל־מוֹשְׁבֵיכֶם לְדֹרֹתֵיכֶם: וַתַּעֲרֻעוּ בְּכָרֶן יוֹמָא
הַדִּין מַעֲרַע קָדִישׁ יְהי לָכֹון כָּל עֲבִידַת פְּלִחָן לֹא
תַעֲבֹדוּן קָנִים עַל־ם כָּכָל מוֹתְבָנִיכֹון לְדֹרִיכֹון:
כַּּ וּבְקִצְרְכֶם אֶת־קִצִּיר אֲרָצְכֶם לֹא־תִכְלֶה פֶּאת
שְׂדֶךְ בְּקִצְרֶךְ וְלִקֵּט קִצִּירְךָ לֹא תִלְקֹט לַעֲנִי
וְלִגֵּר תַּעֲזֹב אֹתָם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: וּבְקִצְרְכֶם
אֶת־קִצִּיר אֲרָצְכֶם לֹא־תִכְלֶה פֶּאת שְׂדֶךְ בְּקִצְרֶךְ
וְלִקֵּט קִצִּירְךָ לֹא תִלְקֹט לַעֲנִי וְלִגֵּר תַּעֲזֹב אֹתָם
אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: וּבְמַחְצָדְכֹון יֵת חֲצָדָא
דְּאַרְעָכֹון לֹא תִשְׂצִי פֶּאתָא דְחֻקְלָךְ בְּמַחְצָדָךְ
וְלִקֵּטָא דְּחֻצְדָךְ לֹא תִלְקֹט לַעֲנִי וְלִגִּיּוֹרִי תִשְׁבּוּק
יִתְהוֹן אָנָּה יִי אֱלֹהֵיכֹון: פ כַּ וַיֹּדְבֵר יְהוָה אֶל־
מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וַיֹּדְבֵר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר:
וּמִלִּיל יִי עִם מֹשֶׁה לְמִימֶר: כַּ וַיֹּדְבֵר אֶל־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר בַּחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאַחַד לַחֲדָשׁ
יְהוָה לָכֶם שְׁבֻתוֹן זָכְרוֹן תְּרוּעָה מִקְרֵא־קֹדֶשׁ:
דְּבֵר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר בַּחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאַחַד
לַחֲדָשׁ יְהוָה לָכֶם שְׁבֻתוֹן זָכְרוֹן תְּרוּעָה מִקְרֵא־
קֹדֶשׁ: מִלָּל עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִימֶר בִּינְחָא
שְׂבִיעָא בְּחַד לִינְחָא יְהי לָכֹון בְּכָרֶן נִינְחָא דְּיוֹכְרֶן
יִבְבָּא מַעֲרַע קָדִישׁ: כַּ כָּל־מְלֹאכֶת עֲבֹדָה לֹא
תַעֲשׂוּ וְהִקְרַבְתֶּם אִשָּׁה לַיהוָה: כָּל־מְלֹאכֶת
עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ וְהִקְרַבְתֶּם אִשָּׁה לַיהוָה: כָּל
עֲבִידַת פְּלִחָנָא לֹא תַעֲבֹדוּן וַתַּקְרְבוּן קֶרְבָּנָא קָדָם
יִי: ס כַּ וַיֹּדְבֵר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וַיֹּדְבֵר
יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וּמִלִּיל יִי עִם מֹשֶׁה
לְמִימֶר: כַּ אֵד בַּעֲשׂוֹר לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה יוֹם
הַכַּפָּרִים הוּא מִקְרֵא־קֹדֶשׁ יְהוָה לָכֶם וְעִנִּיתֶם
אֶת־נַפְשֹׁתֵיכֶם וְהִקְרַבְתֶּם אִשָּׁה לַיהוָה: אֵד
בַּעֲשׂוֹר לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה יוֹם הַכַּפָּרִים הוּא
מִקְרֵא־קֹדֶשׁ יְהוָה לָכֶם וְעִנִּיתֶם אֶת־נַפְשֹׁתֵיכֶם
וְהִקְרַבְתֶּם אִשָּׁה לַיהוָה: בְּרָם בַּעֲשָׂא לִינְחָא

שְׂבִיעָא הַדִּין יוֹמָא דְּכַפּוּרִיא הוּא מַעֲרַע קָדִישׁ
יְהי לָכֹון וַתַּעֲנוּן יֵת נַפְשִׁיכֹון וַתַּקְרְבוּן קֶרְבָּנָא
קָדָם יִי: כַּ וְכָל־מְלֹאכֶה לֹא תַעֲשׂוּ בַּעֲצָם הַיּוֹם
הַזֶּה כִּי יוֹם כַּפָּרִים הוּא לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לִפְנֵי
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: וְכָל־מְלֹאכֶה לֹא תַעֲשׂוּ בַּעֲצָם
הַיּוֹם הַזֶּה כִּי יוֹם כַּפָּרִים הוּא לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם לִפְנֵי
יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: וְכָל עֲבִידָא לֹא תַעֲבֹדוּן בְּכָרֶן
יוֹמָא הַדִּין אָרִי יוֹמָא דְּכַפּוּרִיא הוּא לְכַפֵּרָא
עֲלֵיכֹון קָדָם יִי אֱלֹהֵיכֹון: כַּ כִּי כָל־הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר
לֹא־תַעֲנֶה בַּעֲצָם הַיּוֹם הַזֶּה וְנִכְרְתָה מֵעַמּוּיָה:
כִּי כָל־הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר לֹא־תַעֲנֶה בַּעֲצָם הַיּוֹם הַזֶּה
וְנִכְרְתָה מֵעַמּוּיָה: אָרִי כָל אָנָּשׁא דִּי לֹא מִתְעַנֵּי
בְּכָרֶן יוֹמָא הַדִּין וַיִּשְׁתַּצִּי מֵעַמּוּיָה: ל וְכָל־הַנֶּפֶשׁ
אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה כָל־מְלֹאכֶה בַּעֲצָם הַיּוֹם הַזֶּה
וְהִאֲבֹדְתִי אֶת־הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִקְרַב עַמּוּיָה: וְכָל־
הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה כָל־מְלֹאכֶה בַּעֲצָם הַיּוֹם הַזֶּה
וְהִאֲבֹדְתִי אֶת־הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִקְרַב עַמּוּיָה: וְכָל אָנָּשׁ
דִּי תַעֲבֹד כָּל עֲבִידָא בְּכָרֶן יוֹמָא הַדִּין וְאֹבֵד יֵת
אָנָּשׁא הַהוּא מִגֹּז עַמּוּיָה: לֹא כָל־מְלֹאכֶה לֹא
תַעֲשׂוּ חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם כָּכָל מוֹשְׁבֵיכֶם:
כָּל־מְלֹאכֶה לֹא תַעֲשׂוּ חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם כָּכָל
מוֹשְׁבֵיכֶם: כָּל עֲבִידָא לֹא תַעֲבֹדוּן קָנִים עַל־ם
לְדֹרִיכֹון כָּכָל מוֹתְבָנִיכֹון: לֹא שְׂבֻת שְׁבֻתוֹן הוּא
לָכֶם וְעִנִּיתֶם אֶת־נַפְשֹׁתֵיכֶם בַּתְּשׁוּעָה לַחֲדָשׁ
בְּעֶרֶב מַעֲרַב עַד־עֶרֶב תִּשְׁבֻּתוֹ שְׁבֻתְכֶם: שְׂבֻת
שְׁבֻתוֹן הוּא לָכֶם וְעִנִּיתֶם אֶת־נַפְשֹׁתֵיכֶם בַּתְּשׁוּעָה
לַחֲדָשׁ בְּעֶרֶב מַעֲרַב עַד־עֶרֶב תִּשְׁבֻּתוֹ שְׁבֻתְכֶם:
שְׂבֻת שְׂבֻתָא הוּא לָכֹון וַתַּעֲנוּן יֵת נַפְשִׁיכֹון
בַּתְּשׁוּעָה לִינְחָא בְּרַמְשָׁא מְרַמְשָׁא עַד רַמְשָׁא
תְּנוּחֹן נִינְחֹון: פ
שִׁישׁ לֹא וַיֹּדְבֵר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וַיֹּדְבֵר יְהוָה
אֶל־מֹשֶׁה לֵּאמֹר: וּמִלִּיל יִי עִם מֹשֶׁה לְמִימֶר:
לֹא דְבֵר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר בַּחֲמִשָּׁה עֶשְׂרֵי יוֹם
לַחֲדָשׁ הַשְּׁבִיעִי הַזֶּה חַג הַסֻּפּוֹת שְׁבֻעַת יָמִים

לַיהוָה: דְּבַר אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר בְּחַמְשָׁה עָשָׂר
 יוֹם לַחֲדָשׁ הַשְּׂבִיעִי הָיָה חֹג הַסַּפּוֹת שִׁבְעַת יָמִים
 לַיהוָה: מִלֵּל עַם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִימָר בְּחַמְשָׁא
 עֶשְׂרָא יוֹמָא לִירְחָא שְׂבִיעָאָה הָדִין חֲגָא דְּמִטְלִיא
 שִׁבְעַת יוֹמִין קָדָם יי: לֹא בְּיוֹם הָרֵאשׁוֹן מִקְרָא
 קָדָשׁ פְּלִמְלָאכְתָּ עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: בְּיוֹם
 הָרֵאשׁוֹן מִקְרָא קָדָשׁ פְּלִמְלָאכְתָּ עֲבֹדָה לֹא
 תַעֲשׂוּ: בְּיוֹמָא קַדְמָאָה מְעַרַע קַדִּישׁ כָּל עֲבִידַת
 פְּלִחָן לֹא תַעֲבֹדוּ: לֹא שִׁבְעַת יָמִים תִּקְרִיבוּ
 אִשָּׁה לַיהוָה בְּיוֹם הַשְּׂמִינִי מִקְרָא קָדָשׁ יְהִי
 לָכֶם וְהִקְרַבְתֶּם אִשָּׁה לַיהוָה עֲצֶרֶת הוּא
 פְּלִמְלָאכְתָּ עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: שִׁבְעַת יָמִים
 תִּקְרִיבוּ אִשָּׁה לַיהוָה בְּיוֹם הַשְּׂמִינִי מִקְרָא קָדָשׁ
 יְהִי לָכֶם וְהִקְרַבְתֶּם אִשָּׁה לַיהוָה עֲצֶרֶת הוּא
 פְּלִמְלָאכְתָּ עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: שִׁבְעָא יוֹמִין
 תִּקְרִיבוּן קַרְבָּנָא קָדָם יי בְּיוֹמָא תְּמִינָאָה מְעַרַע
 קַדִּישׁ יְהִי לָכוֹן וְתִקְרִיבוּן קַרְבָּנָא קָדָם יי כְּנִשׁ
 תְּהוֹן כָּל עֲבִידַת פְּלִחָן לֹא תַעֲבֹדוּ: לֹא אֱלֹהִי
 מוֹעֲדֵי יְהוָה אֲשֶׁר־תִּקְרְאוּ אֹתָם מִקְרָאֵי קָדָשׁ
 לְהִקְרִיב אִשָּׁה לַיהוָה עֹלָה וּמִנְחָה זֶבַח וְנִסְכִּים
 דְּבִרְיוֹם בְּיוֹמוֹ: אֱלֹהִי מוֹעֲדֵי יְהוָה אֲשֶׁר־תִּקְרְאוּ
 אֹתָם מִקְרָאֵי קָדָשׁ לְהִקְרִיב אִשָּׁה לַיהוָה עֹלָה
 וּמִנְחָה זֶבַח וְנִסְכִּים דְּבִרְיוֹם בְּיוֹמוֹ: אֲלִין מוֹעֲדֵי
 דִּי תַעֲרַעְיוּן יְתְּהוֹן מְעַרְעֵי קַדִּישׁ לְקַרְבָּא
 קַרְבָּנָא קָדָם יי עֲלֵתָא וּמִנְחָתָא נִכְסַת קוֹדֶשִׁין
 וְנִסְכִּין פְּתֻגָּם יוֹם בְּיוֹמָה: לֹא מוֹלְבָד שִׁבְתָּת
 יְהוָה וּמוֹלְבָד מִתְּנוּתִיכֶם וּמוֹלְבָד כָּל־נְדִירִיכֶם
 וּמוֹלְבָד כָּל־נְדִבְתִּיכֶם אֲשֶׁר תִּתְּנוּ לַיהוָה: מוֹלְבָד
 שִׁבְתָּת יְהוָה וּמוֹלְבָד מִתְּנוּתִיכֶם וּמוֹלְבָד כָּל־
 נְדִירִיכֶם וּמוֹלְבָד כָּל־נְדִבְתִּיכֶם אֲשֶׁר תִּתְּנוּ לַיהוָה:
 כֹּר שְׂפִיָּא דִּי וְכֹר מִתְּנִיכֹן וְכֹר כָּל נְדִירִיכֹן וְכֹר
 כָּל נְדִבְתִּיכֹן דִּי תִתְּנוּן קָדָם יי: לֹא אֵל בְּחַמְשָׁה
 עָשָׂר יוֹם לַחֲדָשׁ הַשְּׂבִיעִי בְּאַסְפְּכֶם אֶת־
 תְּבוּאֹת הָאָרֶץ תַּחֲגֹו אֶת־חַג־יְהוָה שִׁבְעַת יָמִים

בְּיוֹם הָרֵאשׁוֹן שִׁבְתָּוֹן וּבְיוֹם הַשְּׂמִינִי שִׁבְתָּוֹן:
 אֵל בְּחַמְשָׁה עָשָׂר יוֹם לַחֲדָשׁ הַשְּׂבִיעִי בְּאַסְפְּכֶם
 אֶת־תְּבוּאֹת הָאָרֶץ תַּחֲגֹו אֶת־חַג־יְהוָה שִׁבְעַת
 יָמִים בְּיוֹם הָרֵאשׁוֹן שִׁבְתָּוֹן וּבְיוֹם הַשְּׂמִינִי שִׁבְתָּוֹן:
 בְּרַם בְּחַמְשָׁא עֶשְׂרָא יוֹמָא לִירְחָא שְׂבִיעָאָה
 בְּמִכְנָשִׁיכוֹן יְתַעֲלֵל אַרְעָא תַּחֲגֹו יְתַחֲגֹו קָדָם
 יי שִׁבְעָא יוֹמִין בְּיוֹמָא קַדְמָאָה נִיחָא וּבְיוֹמָא
 תְּמִינָאָה נִיחָא: מוֹלְקַחְתֶּם לָכֶם בְּיוֹם הָרֵאשׁוֹן
 פְּרִי עֵץ הָדָר כַּפֹּת תְּמָרִים וְעֵנָף עֵץ־עֵבֶת
 וְעֵרְבֵי־נָחַל וּשְׂמַחְתֶּם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם
 שִׁבְעַת יָמִים: וּלְקַחְתֶּם לָכֶם בְּיוֹם הָרֵאשׁוֹן פְּרִי
 עֵץ הָדָר כַּפֹּת תְּמָרִים וְעֵנָף עֵץ־עֵבֶת וְעֵרְבֵי־נָחַל
 וּשְׂמַחְתֶּם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם שִׁבְעַת יָמִים:
 וְתִסְבֹּן לָכוֹן בְּיוֹמָא קַדְמָאָה פְּרִי אֵילָנָא אֶתְרוּגִין
 וְלִלְבִין וְהַדְסִין וְעֵרְבִין דִּנְחַל וְתַחֲדִין קָדָם יי
 אֲלֵהְכוּן שִׁבְעַת יוֹמִין: מֹא וְחַגְתֶּם אֹתוֹ חַג לַיהוָה
 שִׁבְעַת יָמִים בְּשָׁנָה חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם
 בְּחֲדָשׁ הַשְּׂבִיעִי תַּחֲגֹו אֹתוֹ: וְחַגְתֶּם אֹתוֹ חַג
 לַיהוָה שִׁבְעַת יָמִים בְּשָׁנָה חֻקַּת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם
 בְּחֲדָשׁ הַשְּׂבִיעִי תַּחֲגֹו אֹתוֹ: וְתַחֲגֹו יְתַחֲגֹו חֲגָא
 קָדָם יי שִׁבְעַת יוֹמִין בְּשִׁתָּא קִיָּם עֲלֵם לְדִרְיֹוֹן
 בִּירְחָא שְׂבִיעָאָה תַּחֲגֹו יְתַחֲגֹו: מִכְּבִסְכֶּם תִּשְׁבּוּ
 שִׁבְעַת יָמִים כָּל־הָאֲזֹרָה בְּיִשְׂרָאֵל יֵשְׁבוּ בִּסְפָתָ:
 בִּסְפָתָ תִּשְׁבּוּ שִׁבְעַת יָמִים כָּל־הָאֲזֹרָה בְּיִשְׂרָאֵל
 יֵשְׁבוּ בִּסְפָתָ: בְּמִטְלִיא תִּתְּבוּן שִׁבְעַת יוֹמִין כָּל
 יִצְיָבָא בְּיִשְׂרָאֵל יִתְּבוּן בְּמִטְלִיא: מִכְּבִסְכֶּם יִדְעוּ
 דֹּרֹתֵיכֶם כִּי בִּסְפּוֹת הוֹשַׁבְתִּי אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 בְּהוֹצִיאִי אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲנִי יְהוָה
 אֱלֹהֵיכֶם: לְמַעַן יִדְעוּ דֹּרֹתֵיכֶם כִּי בִּסְפּוֹת
 הוֹשַׁבְתִּי אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהוֹצִיאִי אוֹתָם מֵאֶרֶץ
 מִצְרַיִם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: בְּדִיל דִּידְעוּן דִּרְיֹוֹן
 אֲרִי בְּמִטְלִיּוֹת עֲגִנִי אוֹתְבִית יְתַכֵּי יִשְׂרָאֵל
 בְּאַפְקוֹתֵי יְתְּהוֹן מֵאַרְעָא דְּמִצְרַיִם אָנָּא יי
 אֲלֵהְכוּן: מִדְּוִדְבֵּר מוֹשֶׁה אֶת־מֹעֲדֵי יְהוָה אֵל־

בני ישראל: וידבר משה את־מַעְרֵי יְהוָה אֶל־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל: ומליל מִשָּׁה ית סדר מוֹעֲדֵיָא דִּי־
ואלפנון לבני ישראל: פ

שכני א וידבר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וידבר
יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: ומליל יי עם מִשָּׁה
למימר: ב צו את־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל ויקחו אֵלֶיךָ שָׁמֶן
זית וך כִּתִּית לְמָאֹר לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד: צו
את־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל ויקחו אֵלֶיךָ שָׁמֶן זית וך כִּתִּית
לְמָאֹר לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד: פקד ית בני ישראל
ויסבון לך מִשָּׁה זיתא דכִּיָּא פתישא לאֲנַהֲרָא
לאֲדַלְקָא בוצינא תְּדִירָא: ג מחוין לְפָרְכַת
הַעֲדָת בְּאֵהָל מוֹעֵד יַעֲרֹךְ אוֹתוֹ אַהֲרֹן מַעֲרֵב
עַד־בֹּקֶר לִפְנֵי יְהוָה תָּמִיד חֲקַת עוֹלָם
לְדֹרֹתֵיכֶם: מחוין לְפָרְכַת הַעֲדָת בְּאֵהָל מוֹעֵד
יַעֲרֹךְ אוֹתוֹ אַהֲרֹן מַעֲרֵב עַד־בֹּקֶר לִפְנֵי יְהוָה תָּמִיד
חֲקַת עוֹלָם לְדֹרֹתֵיכֶם: מְבָרָא לְפָרְכַתא דְּסִהֲדוּתָא
בְּמִשְׁכַּן זִמְנָא יִסְדֵּר יְתָה אַהֲרֹן מִרְמִשָּׁא עַד צִפְרָא
קָדָם יי תְּדִירָא קָדָם עֲלֵם לְדִרְיֹכּוֹ: ה על הַמִּנְרָה
הַטְּהוֹרָה יַעֲרֹךְ אֶת־הַנְּרוֹת לִפְנֵי יְהוָה תָּמִיד:
על הַמִּנְרָה הַטְּהוֹרָה יַעֲרֹךְ אֶת־הַנְּרוֹת לִפְנֵי יְהוָה
תָּמִיד: על מְנַתָּא דְּכִיתָא יִסְדֵּר יְתָה בוצינא קָדָם
יי תְּדִירָא: פ ה ולקחת סֹלֶת ואִפִּית אֹתָהּ שְׁתֵּים
עֶשְׂרֵה חִלּוֹת שְׁנֵי עֶשְׂרִים יִהְיֶה הַחִלָּה
הָאֶחָת: ולקחת סֹלֶת ואִפִּית אֹתָהּ שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה
חִלּוֹת שְׁנֵי עֶשְׂרִים יִהְיֶה הַחִלָּה הָאֶחָת: ותסב
סֹלֶתָא וְתִיפִי יְתָה תַּרְמָא עֶשְׂרֵי גְרִיצָן תְּרִין
עֶסְרִינִין תְּהִי גְרִיצָתָא חֲדָא: ו וְשִׁמַּת אוֹתָם
שְׁתֵּים מַעֲרֻכּוֹת שֵׁשׁ הַמַּעֲרֻכָּת עַל הַשֻּׁלְחָן
הַטְּהוֹר לִפְנֵי יְהוָה: וְשִׁמַּת אוֹתָם שְׁתֵּים מַעֲרֻכּוֹת
שֵׁשׁ הַמַּעֲרֻכָּת עַל הַשֻּׁלְחָן הַטְּהוֹר לִפְנֵי יְהוָה:
וְתִשּׁוּי יְתָהוּן תַּרְמִין סֹרִין שִׁית סִדְרָא עַל פְּתוּרָא
דְּכִיָּא קָדָם יי: וְנָתַת עַל־הַמַּעֲרֻכָּת לִבְנֵה זֹכֶה
וְהִיתָה לְלֶחֶם לְאֻכְלָהָ אֲשֶׁה לַיהוָה: וְנָתַת
עַל־הַמַּעֲרֻכָּת לִבְנֵה זֹכֶה וְהִיתָה לְלֶחֶם לְאֻכְלָהָ

אֲשֶׁה לַיהוָה: ותמן על סִדְרָא לְבִנְתָּא דְּכִיתָא וְתִהִי
לְלֶחֶם לְאֻכְלָתָא קֶרְפָּא קָדָם יי: ה בְּיוֹם הַשַּׁבָּת
בְּיוֹם הַשַּׁבָּת יַעֲרֹכְנוּ לִפְנֵי יְהוָה תָּמִיד מֵאֵת
בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם: בְּיוֹם הַשַּׁבָּת בְּיוֹם
הַשַּׁבָּת יַעֲרֹכְנוּ לִפְנֵי יְהוָה תָּמִיד מֵאֵת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
בְּרִית עוֹלָם: בְּיוֹמָא דְּשַׁבְּתָא בְּיוֹמָא דְּשַׁבְּתָא
יִסְדְּרִנָּה קָדָם יי תְּדִירָא מִן קָדָם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל קָדָם
עֲלֵם: ט וְהִיתָה לְאֻכְלָהָ וּלְבָנָיו וּלְאֻכְלָהָ בְּמָקוֹם
קָדָשׁ כִּי קָדָשׁ קָדָשִׁים הוּא לֹא מֵאִשֵּׁי יְהוָה
חֲקִיעוֹלָם: וְהִיתָה לְאֻכְלָהָ וּלְבָנָיו וּלְאֻכְלָהָ בְּמָקוֹם
קָדָשׁ כִּי קָדָשׁ קָדָשִׁים הוּא לֹא מֵאִשֵּׁי יְהוָה
חֲקִיעוֹלָם: וְתִהִי לְאֻכְלָהָ וּלְבָנָהּ וּלְאֻכְלָהָ בְּאֵתֵר
קָדִישׁ אֲרִי קָדָשׁ קוֹדֶשִׁין הוּא לֹא מִקְרַבְנֵיָא דִּי־קָדָם
עֲלֵם: ס וַיֵּצֵא בְּנֵי־אֲשֶׁה יִשְׂרָאֵלִית וְהוּא בְּנֵי־אִישׁ
מִצְרִי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּנְצְלוּ בַּמַּחֲנֶה בֶּן
הַיִּשְׂרָאֵלִית וְאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי: וַיֵּצֵא בְּנֵי־אֲשֶׁה
יִשְׂרָאֵלִית וְהוּא בְּנֵי־אִישׁ מִצְרִי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וַיִּנְצְלוּ בַּמַּחֲנֶה בֶּן הַיִּשְׂרָאֵלִית וְאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי:
וַיִּפְקֵ בְּרֵ אֶתְמָא בְּתֵ יִשְׂרָאֵל וְהוּא בְּרֵ גִבֹּר מִצְרָאָה
בְּגוֹ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּנְצְלוּ בַּמַּשְׁרִיתָא בְּרֵ אֶתְמָא בְּתֵ
יִשְׂרָאֵל וַיִּפְקֵ בְּרֵ יִשְׂרָאֵל: י וַיִּקָּב בְּנֵי־הָאֲשֶׁה
הַיִּשְׂרָאֵלִית אֶת־הַשֵּׁם וַיִּקָּלֵל וַיִּבְיֹאוּ אוֹתוֹ אֶל־
מֹשֶׁה וְשֵׁם אָמוֹ שְׁלֹמִית בְּתִדְבָרִי לְמַטְהֵרָן:
וַיִּקָּב בְּנֵי־הָאֲשֶׁה הַיִּשְׂרָאֵלִית אֶת־הַשֵּׁם וַיִּקָּלֵל
וַיִּבְיֹאוּ אוֹתוֹ אֶל־מֹשֶׁה וְשֵׁם אָמוֹ שְׁלֹמִית בְּתִדְבָרִי
לְמַטְהֵרָן: וּפְרָשׁ בְּרֵ אֶתְמָא בְּתֵ יִשְׂרָאֵל יְתָ שְׁמָא
וְאַרְגֹּז וְאַיְתִיאוּ יְתָה לְוֹת מֹשֶׁה וְשׁוֹם אִמָּה
שְׁלֹמִית בְּתֵ דְבָרִי לְשִׁבְטָא דְדָן: יב וַיִּנְיַחוּ
בְּמִשְׁכָּן לְפָרֶשׁ לְהֵם עַלְפִּי יְהוָה: וַיִּנְיַחוּ
בְּמִשְׁכָּן לְפָרֶשׁ לְהֵם עַלְפִּי יְהוָה: וְאַסְרוּהִי בְּבֵית
מִטְרָא עַד דִּיתְפָּרֶשׁ לְהוֹן עַל גְּזֹרֹת מִימְרָא דִּי־פ:
יג וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וַיְדַבֵּר יְהוָה
אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: ומליל יי עם מִשָּׁה לְמִימֵר:
יד הוֹצֵא אֶת־הַמִּקְלָל אֶל־מַחוּץ לְמַחֲנֶה וְסִמְכוּ

כִּשְׁבַר תַּחַת שֶׁבַר עֵין תַּחַת עֵין שֶׁן תַּחַת שֶׁן
כַּאֲשֶׁר יִתֵּן מוֹם בְּאָדָם כֵּן יִנָּתֵן בּוֹ: שֶׁבַר תַּחַת
שֶׁבַר עֵין תַּחַת עֵין שֶׁן תַּחַת שֶׁן כַּאֲשֶׁר יִתֵּן מוֹם
בְּאָדָם כֵּן יִנָּתֵן בּוֹ: תַּבְּרָא חֶלֶף תַּבְּרָא עֵינָא חֶלֶף
עֵינָא שְׁנָא חֶלֶף שְׁנָא כְּמָא דִּי יִתֵּן מוֹמָא בְּאַנְשָׁא
כֵּן יִתִּיב בַּהּ:

מפסור כא ומכּה בהמּה ישלמנה ומכּה אדם
יומּת: ומכּה בהמּה ישלמנה ומכּה אדם יומּת:
ודיקטול בעירא ישלמנה ודיקטול אנשא
יתקטל: כּ כּ משפט אחד יהיה לכם כּ כּ פּאזרח
יהיה כּי אני יהוה אלהיכם: משפט אחד יהיה
לכם כּ כּ פּאזרח יהיה כּי אני יהוה אלהיכם:
דינא חדא יהי לכּון כּגיוּרא כּיציקא יהי ארי אָנא
יִי אֶלְחֹכוֹן: וּדְבַר מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וַיֹּצִיאוּ אֶת־הַמִּקְלָל אֶל־מַחוּץ לַמַּחֲנֶה וַיִּרְגְּמוּ
אֹתוֹ אֲבָן וּבְנֵי־יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה
אֶת־מֹשֶׁה: וַדְבַר מֹשֶׁה אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּצִיאוּ
אֶת־הַמִּקְלָל אֶל־מַחוּץ לַמַּחֲנֶה וַיִּרְגְּמוּ אֹתוֹ אֲבָן
וּבְנֵי־יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה:
וּמִלִּיל מֹשֶׁה עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַאֲפִיקוּ יֵת דְּאַרְגֹּז
לַמִּבְרָא לַמְּשִׁירֵתָא וַרְגְּמוּ יִתָּה אֲבָנָא וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל
עֲבָדוּ כְּמָא דִּי פְקִיד יִי יֵת מֹשֶׁה: וַדְבַר מֹשֶׁה
אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּצִיאוּ אֶת־הַמִּקְלָל אֶל־מַחוּץ
לַמַּחֲנֶה וַיִּרְגְּמוּ אֹתוֹ אֲבָן וּבְנֵי־יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ
כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה: פ פ פ

קכ"ד פסוקים, עזויאל סימן.

כִּלְהִשְׁמָעִים אֶת־יְדִיהֶם עַל־רֹאשׁוֹ וַרְגְּמוּ אֹתוֹ
כִּלְהִעָדָה: הוֹצֵא אֶת־הַמִּקְלָל אֶל־מַחוּץ לַמַּחֲנֶה
וְסִמְכוּ כִּלְהִשְׁמָעִים אֶת־יְדִיהֶם עַל־רֹאשׁוֹ וַרְגְּמוּ
אֹתוֹ כִּלְהִעָדָה: אִפְּק יֵת דְּאַרְגֹּז לַמִּבְרָא
לַמְּשִׁירֵתָא וְיִסְמְכוּ כָּל דִּי שְׁמַעוּ יֵת יְדִיהוֹן עַל
רִישָׁה וַיִּרְגְּמוּן יִתָּה כָּל כְּנִשְׁתָּא: וּוְאֶל־בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל תְּדַבֵּר לֵאמֹר אִישׁ אִישׁ כִּי־יִקְלָל אֱלֹהֵיו
וְנִשְׂא חֲטָאוֹ: וְאֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל תְּדַבֵּר לֵאמֹר אִישׁ
אִישׁ כִּי־יִקְלָל אֱלֹהֵיו וְנִשְׂא חֲטָאוֹ: וְעַם בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל תַּמְלִל לַמִּימָר גְּבַר גְּבַר דִּי יִרְגֹּז קַדָּם
אֱלֹהֵה וַיִּקְבֵּל חוֹבָה: וּנְקַב שְׁם־יְהוָה מוֹת
יוֹמָת רָגוּם וַיִּגְמְדוּ כִּלְהִעָדָה כְּגַל פְּאֹזְרָח
בְּנִקְבוּ שְׁם יוֹמָת: וְנִקְב שְׁם־יְהוָה מוֹת יוֹמָת
רָגוּם וַיִּגְמְדוּ כִּלְהִעָדָה כְּגַל פְּאֹזְרָח בְּנִקְבוּ שְׁם
יוֹמָת: וְדִי פִרְשׁ שְׁמָא דִּיִּי יִתְקַטֵּל יִתְקַטֵּל מִרְגָּם
וַיִּרְגְּמוּן בַּהּ כָּל כְּנִשְׁתָּא כְּגִיּוּרָא כִּיצִיקָא
כְּפִרְשֻׁתָּה שְׁמָא יִתְקַטֵּל: וְוְאִישׁ כִּי יִכֶּה כֹל־
נֶפֶשׁ אָדָם מוֹת יוֹמָת: וְאִישׁ כִּי יִכֶּה כֹל־נֶפֶשׁ
אָדָם מוֹת יוֹמָת: וְגַבַר אָרִי יִקְטוּל כֹּל נֶפֶשׁ
דְּאַנְשָׁא יִתְקַטֵּל יִתְקַטֵּל: וְוְכַמְכָּה נֶפֶשׁ־בְּהֵמָה
יִשְׁלַמְנָה נֶפֶשׁ תַּחַת נֶפֶשׁ: וּמִכְכָּה נֶפֶשׁ־בְּהֵמָה
יִשְׁלַמְנָה נֶפֶשׁ תַּחַת נֶפֶשׁ: וְדִיקְטוּל נֶפֶשׁ בְּעִירָא
יִשְׁלַמְנָה נֶפֶשׁ חֶלֶף נֶפֶשׁ: וְוְאִישׁ כִּי־יִתֵּן מוֹם
בְּעַמִּיתוֹ כַּאֲשֶׁר עָשָׂה כֵּן יַעֲשֶׂה לוֹ: וְאִישׁ כִּי־יִתֵּן
מוֹם בְּעַמִּיתוֹ כַּאֲשֶׁר עָשָׂה כֵּן יַעֲשֶׂה לוֹ: וְגַבַר אָרִי
יִתֵּן מוֹמָא בְּחֻבְרָה כְּמָא דִּי עֲבַד כֵּן יִתְעַבַּד לֵה:

הפטרה לפרשת אמור לקריאה בציבור ולשמו"ת ביחזקאל פרק מד

מד וְהַכֹּהֲנִים הָלֹאִים בְּנֵי צְדוֹק אֲשֶׁר שָׁמְרוּ אֶת־מִשְׁמֶרֶת מִקְדָּשִׁי בְּתַעֲזוֹת בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל מֵעַל־
הַמָּה יִקְרְבוּ אֵלַי לְשִׁרְתָּנִי וְעָמְדוּ לִפְנֵי לַחֲקִירִי לִי חֶלֶב וְחֵם נֶאֱמַר אֲדֹנִי יְהוָה: וְהָמָּה יָבֹאוּ
אֶל־מִקְדָּשִׁי וְהָמָּה יִקְרְבוּ אֶל־שְׁלַחְנִי לְשִׁרְתָּנִי וְשָׁמְרוּ אֶת־מִשְׁמֶרֶתִי: וְהָיָה כִּבְּבֹאֵם אֶל־שַׁעְרֵי
הַחֲצֵר הַפְּנִימִית בְּגִדֵי פִשְׁתִּים וְלִבְשׁוֹ וְלֹא־יַעֲלֶה עֲלֵיהֶם צִמְרֵם בְּשִׁרְתָּם בְּשַׁעְרֵי הַחֲצֵר הַפְּנִימִית
וְכִיתָה: וְכַאֲרֵי פִשְׁתִּים יִהְיוּ עַל־רֹאשָׁם וּמִכְנָסֵי פִשְׁתִּים יִהְיוּ עַל־מִתְנֵיהֶם לֹא יַחֲגֹרוּ בִּזְעָה:
וְכִבְצָאֲתָם אֶל־הַחֲצֵר הַחֲצִיטָה אֶל־הַחֲצֵר הַחֲצִיטָה אֶל־הָעַם וְיִשְׁטוּ אֶת־בְּגִדֵיהֶם אֲשֶׁר־הִמָּה
מִשְׁרָתָם כֹּם וְהִנִּיחוּ אוֹתָם בְּלִשְׁכַת הַקֹּדֶשׁ וְלִבְשׁוֹ בְּגָדִים אֲחֵרִים וְלֹא־יִקְדְּשׁוּ אֶת־הָעַם בְּבִגְדֵיהֶם:
וְרֹאשָׁם לֹא יִגְלָחוּ וּפְרָע לֹא יִשְׁלַחוּ כְּסוּם יִכְסְמוּ אֶת־רֹאשֵׁיהֶם: וְיִינֹן לֹא־יִשְׁתּוּ כֹל־כֶּהֱן כִּבְּבֹאֵם

אֶל־הַחֹצֵר הַפְּנִימִית: ^כ וְאֶל־מִנְהַ וְגִרְשָׁה לֹא־יִקְחוּ לָהֶם לְנָשִׁים כִּי אִם־בְּתוּלֹת מְזֻרָּע בֵּית יִשְׂרָאֵל
וְהָאֶלְמָנָה אֲשֶׁר־תִּהְיֶה אֶלְמָנָה מִכֶּהֱנָן יִקְחוּ: ^{כא} וְאֶת־עַמִּי יוֹדוּ בֵּין קָדָשׁ לְחָל וּבֵין־טָמֵא לְטָהוֹר
וְיִדְעוּ: ^{כב} וְעַל־רִיב הָמָּה יַעֲמְדוּ לְמִשְׁפָּט בְּמִשְׁפָּטִי יִשְׁפָּטֵהוּ וְאֶת־תּוֹרָתִי וְאֶת־חֻקֹּתַי בְּכָל־מְעַדֵּי
יִשְׁמְרוּ וְאֶת־שְׁבֻתוֹתַי יִקְדְּשׁוּ: ^{כג} וְאֶל־מֵת אָדָם לֹא יָבֹא לְטָמְאָה כִּי אִם־לְאָב וְלָאֵם וּלְבֵן וּלְבַת
לֹאֵח וּלְאֲחֹת אֲשֶׁר־לֹא־תִהְיֶה לְאִישׁ יִטְמָאוּ: ^{כד} וְאַחֲרֵי מְהֻרָּתוֹ שְׁבַעַת יָמִים יִסְפְּרוּ־לוֹ: ^{כה} וּבָיֹום
בָּאוּ אֶל־הַקֹּדֶשׁ אֶל־הַחֹצֵר הַפְּנִימִית לְשֶׁרֶת בְּקָדָשׁ יִקְרִיב חֲטָאתוֹ נֶאֱמַר אֲדֹנֵי יְהוָה: ^{כו} וְהִיתָה
לָהֶם לְנִחְלָה אֲנִי נִחְלָתָם וְאַחֲזָה לֹא־תִתְּנוּ לָהֶם בְּיִשְׂרָאֵל אֲנִי אֲחֻזָּתָם: ^{כז} הַמִּנְחָה וְהַחֲטָאת
וְהָאִשִּׁם הָמָּה וְאִכְלוּם וְכָל־חֶרֶם בְּיִשְׂרָאֵל לָהֶם יִהְיֶה: ^{כח} וְרָאשִׁית פֶּלֶאֱכֹרִי כָל וְכָל־תְּרוּמַת פֶּלֶא
מִפֶּלֶא תְּרוּמָתֵיכֶם לַכֹּהֲנִים יִהְיֶה וְרָאשִׁית עֲרִיסוֹתֵיכֶם תִּתְּנוּ לַכֹּהֵן לְהִנִּיחַ בְּרָכָה אֶל־בֵּיתֶךָ:
^{כט} כָּל־נִבְלָה וּמִרְפָּה מִן־הָעוֹף וּמִן־הַבְּהֵמָה לֹא יֵאָכְלוּ הַכֹּהֲנִים:

<<< המשך מעמוד 11

ונסיעות במדבר העמים^כ, כדי לטהר את החטא והפגם.

משה רבינו, זה שקרע את הים והוריד את התורה, בוודאי יכול היה 'לתקן את הנשמות' של עם ישראל בכוחו הנשגב, לתקן את חטא המרגלים ולהכניס את בני ישראל ישירות לארץ הקודש. אבל הוא רצה שהם יבואו למקום הקדוש הזה מוכנים, כשהם דבקים בהשם. בתור מנהיג אוהב, הוא רצה שיתחולל בהם שינוי עמוק, שהם יהיו בני אדם אחרים, כבר לא אותם חוטאים שחטאו בחטא המרגלים.

לכן הוא המתין להם בסבלנות ארבעים שנה, והולך אותם יד ביד במסע רוחני ונפשי. המסע במדבר לא היה רק דרך להגיע מכאן לשם; הוא היה תהליך של השתנות. זו הייתה סדנת הכנה, שבה בני ישראל בהדרגה משה רבינו עמדו באתגרים ברף גבוה מאד, אחד אחרי השני, שגרמו להם להתקרב עוד יותר לקדוש ברוך הוא, ברמה גבוהה יותר ויותר.

וזו - אהבת ישראל גדולה הרבה יותר ממה שאותו זמן בייתוסי יכול היה לתפוס.

תלמיד חכם נודע בא לראשונה אל המגיד ממזריטש, לשהות במחיצתו בשבת.

המגיד הבחין כי אותו יהודי הוא אומנם תלמיד חכם, אך מידותיו פגומות ורחוק הוא מאד מעבודת השם אליה הוא מסוגל להגיע.

יד. להעיר ממש"נ (לקו"ש ח"ח ע' 345 ואילך) ההפרש בין משה לפינחס.
טו. ראה לקו"ת ר"פ נשא. שם מסעי צא, ב ואילך. ועוד.

בלי להתייחס אליו ישירות ובמפורש, במשך כל השבת דיבר המגיד אודות מידות ומעשים בהם האורח טעון שיפור, ודבריו היו כמדקרות בליבו של הרב האורח. דבר זה חזר ונשנה בכל סעודות השבת, והאורח, שהורגל לקבל כבוד מלכים, חש על שולחנו של המגיד אי נוחות גדולה ושברון לב.

בסופה של הסעודה השלישית, פנה אליו המגיד וביקש לספר לו סיפור:

חייט אחד הכין חליפה יוקרתית עבור רבי יחזקאל לנדא, רבה של פראג, הנודע בשם ספרו "נודע ביהודה". כשסיים את מלאכתו, בא החייט אל ביתו של רבי יחזקאל, והלביש אותו כדי לבדוק אם מונח הבגד יפה ואם הוא אכן מתאים ונוח.

הבדיקה על גופו של הרב נמשכה דקות ארוכות, והחייט מתח את החליפה לכאן ולכאן, השחיל סיכות, סימן וחזר וסימן, הורה לרב להרים את היד הזו ואז את זו, להתכופף ולהסתובב.

בסופה של הבדיקה, חש החייט בושה על כך שהטריח את הרב הנודע והדבר נראה כולזול בכבודו. הוא פנה אל הרב ואמר: "מחל לי על שמשכתי וסובבתי אותך לכאן ולכאן. ודאי נראה הדבר כחוצפה יתרה, אך מה יכול אני לעשות? עלי לבדוק שהכול נעשה כראוי ואין שום חיסרון. לטובתך אני עושה כן, כדי שתיהנה מהחליפה".

סיים המגיד את סיפורו, ואמר: "מה אעשה? אני אוהב אותך ורוצה בטובתך, שתמצא נחת ותעבוד את השם בשלמות".

לחיות עם הזמן

זמני השבוע

תאריך	עלות השחר		זמן ציצית ותפילין	זריחת החמה	סוף זמן ק"ש	חצות היום והלילה	מנחה גדולה	שקיעת החמה	צאת הכוכבים
	120 לפני הזריחה	72 ד' לפני הזריחה							
ו', ט' באייר	3:17	4:20	4:45	5:50	9:08	12:37	13:12	19:32.3	19:59
ז', י' באייר	3:16	4:19	4:44	5:49	9:07	12:37	13:12	19:33.0	20:00
ח', י"א באייר	3:15	4:18	4:44	5:48	9:07	12:37	13:12	19:33.6	20:00
ט', י"ב באייר	3:14	4:17	4:43	5:48	9:07	12:37	13:12	19:34.3	20:01
י', י"ג באייר	3:12	4:16	4:42	5:47	9:07	12:37	13:12	19:35.0	20:02
יא', י"ד באייר	3:11	4:16	4:42	5:47	9:06	12:38	13:12	19:35.6	20:03
יב', ט"ו באייר	3:10	4:15	4:41	5:46	9:06	12:38	13:13	19:36.3	20:03
יג', ט"ז באייר	3:09	4:14	4:40	5:46	9:06	12:38	13:13	19:36.9	20:04

הזמנים מתייחסים לאזור המרכז. באזור ההרים והעמקים יש שינויים שעשויים להגיע למספר דקות.

לוח ללימוד הרמב"ם

ט' באייר ה'תשפ"ד – ט"ז באייר ה'תשפ"ד

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר-המצוות
ו'	ט' באייר	הלכות שביתת יו"ט. פרק ד-ו.	הל' מעשר.. בפרקים אלו. פרק א.	מ"ע קסב. מל"ת שכה. מ"ע קסג. מל"ת שכו.
ז'	י' באייר	פרק ז-ח. הלכות חמץ ומצה.. בפרקים אלו. פרק א.	פרק ב.	מ"ע קסו. מל"ת שכו. מ"ע קסט. מל"ת שכו.
א'	י"א באייר	פרק ב-ד.	פרק ג.	מ"ע קנו. מל"ת קצז. קצח.
ב'	י"ב באייר	פרק ה-ז.	פרק ד.	מל"ת ר. רא. מ"ע קנח.
ג'	י"ג באייר	פרק ח. נוסח ההגדה. הלכות שופר וסוכה ולולב.. בפרקים אלו. פרק א-ב.	פרק ה.	מ"ע קנז. ספר משנה תורה סוף הלכות חמץ ומצה: נוסח ההגדה. מ"ע קע.
ד'	י"ד באייר	פרק ג-ה.	פרק ו.	מ"ע קסח.
ה'	ט"ו באייר	פרק ו-ח.	פרק ז.	מ"ע קסט.
ו'	ט"ז באייר	הלכות שקלים.. בפרקים אלו. פרק א-ג.	פרק ח.	מ"ע קעא.

זמני הדלקת הנרות

פרשת	ירושלים		תל-אביב		חיפה		באר-שבע	
	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש	הדה"נ	צה"ש
אמור	18:51	20:11	19:13	20:14	19:04	20:15	19:11	20:11
בהר	18:55	20:16	19:18	20:19	19:08	20:20	19:16	20:16

לזכות אנשי החסד הדגולים
הרה"ח ר' **אברהם משה דייטש** והרה"ח ר' **גבריאל גופין** שיחיו
ולע"נ האחים הרה"ח ר' **זלמן יודא** ור' **יוסף יצחק**,
בני הרה"ח ר' **שלום ישעי'** ע"ה **דייטש**